

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 21CJQD1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 526

Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica

Sessió 21, dijous 9 d'abril de 2026

Presidència de l'l. Sr. Andrés Garcia Berrio

Sessió 21 de la CJQD

La sessió de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica (CJQD) s'obre a ****. Presideix Andrés Garcia Berrio, acompanyat del vicepresident, Francesc de Dalmasas i Thió, i del secretari, Antoni Poyato Rodríguez. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Judit Alcalá González](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#), [Lídia Ferré](#) i [Rosa Maria Ibarra Ollé](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jeannine Abella](#) i [Chica](#), [Isaac Padrós](#) i [Suarez](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera](#) i [Marín](#), [Ester Capella](#) i [Farré](#) i [Jordi Viñas](#) i [Xifra](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pere Lluís Huguet Tous](#) i [Alberto Villagrasa Gil](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Xavier Pellicer Pareja](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana](#) i [Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la Central Sindical Independent i de Funcionaris - Administració de Justícia a Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació

de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00898/15).

2. Compareixença d'una representació del Sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia a Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00899/15).

3. Compareixença d'una representació de la Federació de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres de Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00900/15).

4. Compareixença d'una representació de la Federació de Justícia de la Unió General de Treballadors a Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00901/15).

5. Compareixença d'una representació del Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar de la situació de la justícia i l'aplicació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00454/15).

6. Compareixença d'una representació del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00896/15).

7. Compareixença d'una representació de l'Associació Professional de la Magistratura davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre els problemes generats per la implantació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia (tram. 357-00897/15).

El president

Bon dia. Donem inici a la sessió d'avui de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica.

En primer lloc, preguntar als grups si tenen alguna substitució a comunicar. *(Pausa.)*
No n'hi hauria cap. *(Lídia Ferré Ferré diu de fons: «Sí, sí.»)* D'acord, Grup dels Socialistes...

Lídia Ferré Ferré

Bon dia. La diputada Rosa Maria Ibarra serà substituïda fins a les onze del matí per la diputada Andrea i la diputada Judit Alcalá que... *(Veus de fons.)* Doncs ja està. Perdona.

El president

D'acord. A més, els he de comunicar que ha entrat un escrit a la Mesa en el que planteja que la diputada Laura Fernández..., Laure Fernández Vega ha estat designada ponent de la proposició de llei de modificació de la Llei 5/2006 en substitució..., bé, no, ha estat designada i ja està.

Compareixences

357-00898/15, 357-00899/15, 357-00900/15 i 357-00901/15

A més d'això, avui tenim set punts de l'ordre del dia. En primer lloc, farem els primers quatre de manera conjunta. Tenim la compareixença d'una representació de la Central Sindical Independent de Funcionaris i també del Sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia a Catalunya, també de la Federació de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres de Catalunya, i en aquest primer torn, també de la Federació de Justícia de la Unió General de Treballadors a Catalunya, per parlar tots..., tots ells per informar sobre els problemes generats per la implementació de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia.

Els compareixents tindran un temps de deu minuts per a la seva primera intervenció. Després, els grups parlamentaris els proposo que tinguem quatre minuts, donat com

és el dia. I després, diguem-ne, un torn de rèplica d'uns cinc minuts per cada compareixent.

Sent així, en primer lloc, té la paraula el senyor Eduard Presa Garcia, coordinador autonòmic del sector de justícia de la Central Sindical Independent i de Funcionaris.

Eduard Presa Garcia (coordinador autonòmic sector justícia Catalunya, de la Central Sindical Independent i de Funcionaris - Administració de Justícia a Catalunya)

Bé, bon dia a tots i totes i gràcies per l'oportunitat que ens heu donat de poder participar en aquesta Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica del Parlament de Catalunya. Soc Eduard Presa, coordinador autonòmic del Sector de Justícia de la Central Sindical Independent i de Funcionaris, sindicat majoritari a l'Administració de justícia en l'àmbit estatal. I aquesta és la nostra visió de la

Fitxer 21CJQD2

implantació dels tribunals d'instància.

Bien, pasando por alto los prolegómenos y antecedentes de la entrada en vigor y tramitación de toda esta ley, la implantación de los tribunales de instancia aprobada por la Ley 1/2025, de eficiencia para el sector público de justicia, que entró en vigor hace apenas un año, debo decir, en primer lugar, que se ha efectuado de una manera precipitada, lo que ha llevado a una improvisación, caos y desorganización en la Administración de justicia.

Lejos de suponer la modernización y eficiencia prometidas, lo que se ha conseguido es un proceso caótico, desorganizado, tanto para el personal que presta servicios en la Administración de justicia como para el servicio público que se presta para la ciudadanía.

Des de CSIF ja advertimos desde el primer momento que era imposible llegar a una implantación de este calado con tan poco tiempo de previsión y por ello solicitamos que se activara la prórroga que estaba prevista incluso en la propia disposición de la ley orgánica de una prórroga y aplazamiento de seis meses. Sin embargo, por cuestiones que nosotros desconocemos, ha habido un interés tanto por la parte de

los poderes públicos como de la Administración de realizar cuanto antes mejor la implantación de esta ley.

Esto ha conllevado, por ejemplo, la creación de varios servicios: el servicio de ejecución del área de instrucción de los tribunales de instancia de Barcelona, en la que se han creado quince plazas de tramitadores, procesales y administrativos, en las que a día de hoy dicho servicio no funciona como tal y tampoco hay personal destinado para ese servicio que se ha creado. Esta es una de las causas de la desorganización y la improvisación y precipitación en la implantación de esta ley.

Otra de las cuestiones importantes a destacar es la relación de los puestos de trabajo. Recordemos que la RPT es un elemento fundamental de la nueva estructura y de las condiciones laborales de los trabajadores. Sin embargo, se ha aprobado una relación de puestos de trabajo por parte de la Administración sin el acuerdo conseguido con las mayorías sindicales representativas en la mesa de negociación. Tant es así que actualmente dicha aprobación de las relaciones de puestos de trabajo está judicializada por parte de muchos de los sindicatos hoy aquí presentes.

Bien, sabemos que uno de los males endémicos de la Administración de justicia es la falta de personal. Pues bien, la implantación de estos tribunales de instancia no ha hecho más que agravar esta carencia de personal. Como hemos denunciado, no se puede abordar una reorganización y reordenación de este calado, simplemente cambiando o redistribuyendo al personal ya existente en los nuevos servicios cuando ese personal es Carente y es deficiente; deficiente en cuanto a que es insuficiente.

Como se suele decir, no se puede vestir un santo para desvestir otro santo. Y esto es lo que precisamente ha ocurrido con esta implantación de los tribunales, en la que lo que se ha hecho ha sido al personal que había en la Administración de justicia se le ha reubicado en diferentes centros de destino, cuando es evidente esa carencia de personal.

Pero, además, nos encontramos con otro problema añadido que es que la administración, de manera sistemática no cubre las bajas que se producen por incapacidades temporales, lo cual aumenta y agrava esta falta de personal.

Por otro lado, también debemos manifestar que existe una evidente carencia de medios tecnológicos. La modernización de la justicia no puede ser solo un titular de

prensa mediático, sino que requiere una verdadera inversión en medios tecnológicos; inversión presupuestaria que no ha existido, puesto que se ha hecho una transformación de la implantación a coste cero. A modo de ejemplo, en la Audiencia Provincial de Barcelona, a día de hoy, con la implantación de los tribunales, existen funcionarios que todavía no tienen acceso tecnológico a los expedientes que tienen encomendados.

Siguiendo con la denuncia o crítica de esta implantación en los tribunales, también debemos comentar que se han elaborado unos protocolos de actuación que deberían ser el manual de funcionamiento de las nuevas oficinas sin la participación de los trabajadores y sus representantes y de prisa y corriendo. Se publicaron dichos protocolos unos días antes de la puesta en marcha de la ley, son excesivamente genéricos y en muchos casos ajenos a la realidad y a los medios de cada oficina.

Esto ha provocado que los directores o encargados de las jefaturas emitan instrucciones que muchas veces son contradictorias, creando una situación de desorganización y caos, lo que conlleva un desconcierto e inseguridad jurídica.

A raíz de esto, también es palpable que la Ley 1/2025, de eficiencia, ha creado o ha dado competencias a la organización funcional a los letrados de la Administración de justicia, creando muchas jefaturas. Ahora existen letrados de base, letrados adjuntos y letrados directores. Esto en la práctica ha conllevado que tanta existencia de jefaturas y de jefes provoque que el funcionario, el trabajador no sepa a quién tiene que dar cuenta de sus procedimientos, no sepa de quién depende jerárquicamente, quién es su jefe directo e incluso de quién deben recibir instrucciones, cuando en muchas ocasiones reciben instrucciones de diferentes jefes que, como he comentado anteriormente, muchas de ellas a veces son contradictorias.

A esto se debe sumar también que los jueces y magistrados todavía quieren seguir manteniendo lo que antiguamente tenían: su personal, su pequeño despacho o control, que en parte también tienen razón, porque es muy difícil que los procedimientos macrocausas, causas en las que se ha decretado el secreto de sumario o causas con presos sean llevadas o tramitadas por diferentes funcionarios. Esto crea también una desorganización que a día de hoy no está solventada.

También es preciso comentar que se han creado o sabemos que la ley lo que ha hecho ha sido pasar de los juzgados a diferentes servicios comunes: servicio de tramitación, servicio común de ejecución y servicio común general, donde en el servicio común general se han destinado todos los auxilios judiciales. Pues bien, los otros dos servicios, servicio común de tramitación y servicio común de ejecución, se han creado sin el personal de auxilio judicial. Esto ¿qué conlleva? Que los tramitadores y gestores, que son los encargados de la tramitación de los procedimientos, tengan que asumir parte de las funciones que deberían ser o estar encomendadas a los auxilios judiciales, con lo cual provoca que estos tramitadores y gestores deban perder un tiempo que deben realizar en sus tareas para realizar las tareas de otro cuerpo.

En definitiva, lo que se ha realizado a día de hoy y hemos visto es que se ha hecho una implantación sin contar con la participación y profesionalidad del personal de justicia, que es el mejor activo de la Administración, e ignorando su conocimiento y experiencia.

Situaciones que entendemos que se deben abordar o acometer: pues debe haber una verdadera formación, incluidas habilidades directivas, que estamos carentes de ellas; un incremento de plantilla; creación de equipos especializados por jurisdicciones; revisión de los protocolos de actuación con participación activa de los trabajadores y sus representantes en la mesa de negociación, y una redistribución y clarificación de las funciones con un verdadero reconocimiento laboral y retributivo.

Por mi parte, nada más que decir. Muchas gracias por la atención prestada.

El president

Moltes gràcies per la seva compareixença. No els he informat, igual ja ho han vist, allà tenen un cronòmetre que els marca el temps. (*Veus de fons.*) Ah, aquí també. És que és un sistema nou, no recordava que això també ho tenien. Llavors està molt bé.

Llavors, també m'agradaria recordar al públic que ha de guardar silenci quan se estiguin produint les compareixences. Ho dic simplement perquè he escoltat alguns pronunciaments en paral·lel a la intervenció, i crec que és important recordar-ho, que mantinguem el silenci tots plegats; també el públic.

Ara és el torn del senyor Eduardo Montesinos Fernández, secretari general del Sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia a Catalunya. Té la paraula per un temps de deu minuts.

Eduardo Montesinos Fernández (secretari general del sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia a Catalunya)

Gràcies. Bon dia. Bon dia a tots i a totes. Soc Eduardo Montesinos Fernández, secretari general del sindicat STAJ, sindicat més representatiu a Catalunya des de la seva constitució ja fa trenta anys, sindicat exclusiu de justícia, i sempre hem defensat el servei públic de qualitat de la justícia i de proximitat aquí a Catalunya, amb professionals reconeguts i amb tota la feina diària que fem.

La transformación llevada a cabo a través de la ley orgánica del servicio público de la justicia, la Ley orgánica 1/2025, ha supuesto la mayor transformación de los juzgados en los nuevos tribunales de instancia. Hubo ya un intento anterior con la ley de la nueva oficina judicial, una ley del 2003 que necesitó una reforma legal ya en el 2012, sin entrar a funcionar y catorce años..., trece años después solamente tenía una aplicación, una implantación de un veintisiete por ciento en todo el estado. Es decir, una ley absolutamente insuficiente para las necesidades que tenía la Administración de justicia en nuestro estado.

Con respecto a Cataluña, como ya bien saben sus señorías, la ley se ha implantado en tres fases: una primera fase con los partidos judiciales de jurisdicciones compartidas, que son..., bueno, los juzgados de jurisdicciones compartidas que entraban en el 1 de julio del 25, los partidos judiciales de jurisdicción separada pero sin jurisdicción social, que entraban en el 1 de octubre, y la gran mayoría de todos los partidos judiciales, el gran bloque, que ha entrado el 1 de enero de 2026; prácticamente el ochenta por ciento de todos los órganos judiciales de Cataluña se han transformado el 1 de enero de 2026, en un volumen incomparable en todo el Estado, básicamente en Madrid, que es la única comunidad que posiblemente tenga un volumen parecido en la transformación nuestra y que todavía no la han llevado a cabo. O sea, se han acogido a una moratoria que se marcó a finales de diciembre de seis meses, que nosotros habíamos pedido incorporarnos a esta moratoria para hacer una transformación mucho más llevadera, pero que al final..., bueno, la

conselleria, ha decidíó que ya tenía prevista toda la transformación y decidíó no acogerse a esta moratoria y se realizó toda la implantación, toda la transformación con fecha 1 de enero de 2026.

Previa a toda esta transformación, sí que es verdad que llegamos a un acuerdo con la *conselleria* de Justicia, un acuerdo de garantías, las cuatro organizaciones aquí presentes, en el cual garantizábamos o se garantizaban la conservación de determinados derechos de los trabajadores, la no pérdida de puestos de trabajo en general, la no pérdida de retribuciones. Y con este acuerdo, ya pudimos iniciar las negociaciones de las relaciones de puestos de trabajo. Como bien han dicho mis compañeros, esta negociación no concluyó en un acuerdo, porque entendíamos que no se cumplieron los requisitos pactados en la ley 95, ni en el reglamento orgánico nuestro, en el 39 bis, en cuanto a la determinación de puestos de trabajo. Lo que nos ha llevado a presentar recursos contenciosos ante la sala del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, por este motivo.

También presentamos un recurso contra la estructura, pero, bueno, no es objeto tampoco de esta comisión.

En esta transformación de espacios y de personas se han puesto de manifiesto las enormes carencias de que adolecía la Administración de justicia en Cataluña. La principal –y ya hemos escuchado anteriormente– es la falta de personal, falta de personal suficiente como para poder soportar las cargas de trabajo mínimas que fija el Consejo General del Poder Judicial para una justicia de calidad.

Es sobre todo dramático en los tribunales de instancia de los partidos judiciales que no son capitales de provincia. De las tres fases, no encontramos un tribunal de instancia que no esté absolutamente desbordado de trabajo, tanto en las jurisdicciones civiles como las penales. Es, evidentemente, en esta última jurisdicción, la penal, donde los equipos de señalamiento de juicios penales y ejecución de los juicios ya enjuiciados donde adolecen de mayores carencias de personal. Partidos judiciales como Terrassa, Sabadell, Badalona, Granollers, etcétera, etcétera, etcétera, es auténticamente un drama, estos equipos de trabajo, la carga de trabajo que tienen actualmente.

Pero no solo se adoptan medidas correctores para..., no solo se están adoptando medidas correctoras para esta falta de personal, sino que se abunda en ellas. Por ejemplo, como sus señorías saben, está prevista para este año la incorporación de noventa y un magistrados, de noventa y un jueces o juezas en justicia en Cataluña de manera extraordinaria. Por la *conselleria* de Justicia se propone como funcionarios para dar apoyo a esas noventa y una nuevas plazas de jueces y juezas a setenta y tres gestores, 224 tramitadores o tramitadoras y cero –no es un error–, cero funcionarios del Cuerpo de Auxilio Judicial. Claro, es absolutamente imposible dar apoyo a estos noventa y un jueces o juezas con esta carencia de personal que se propone.

Piensen sus señorías que en la antigua organización judicial que teníamos, que era más rígida, para noventa y una plazas de juez o juezas nos hubieran hecho falta 273 gestores, 364 tramitadores y 182 auxilios judiciales. Es decir, la carencia de personal se abunda con esta nueva transformación que se ha hecho o esta propuesta de personal que ha realizado la *conselleria* para cubrir esta falta de personal.

Además, a esta falta de personal, tenemos que añadir la urgente necesidad de mejoras de medios tecnológicos adecuados y adaptados a la transformación. Reconocemos el esfuerzo, se ha de reconocer, que se ha hecho en los últimos años de digitalización y de modernización que se

Fitxer 21CJQD3

Ha realizado en la Administración de justicia en Cataluña, sobre todo básicamente desde la pandemia; la pandemia nos demostró a todos lo deficientemente organizados que estábamos tecnológicamente en Cataluña. Y a partir de ahí, pues sí que se está haciendo un esfuerzo, que se ha de reconocer. Insuficiente, sobre todo en el ámbito penal; no existe una digitalización todavía en el ámbito penal. No tenemos [#0:00:22] penal, como sus señorías ya saben. Y hay que adaptar... Y ya no solo basta con la falta de los medios materiales, sino la necesidad de adaptar a las nuevas estructuras los que ya tenemos, es decir, tenemos órganos judiciales adaptados en la primera fase, en los partidos judiciales de la primera fase que todavía sus sistemas informáticos no han sido adaptados a los tribunales de

instancia. Es decir, casi un año después seguimos trabajando como juzgados buscando el procedimiento de donde viene, de qué viene, a qué juez va, de dónde me lo remiten. Es que hace perder un tiempo al trabajador, a la trabajadora de la Administración de justicia que con un sistema informático debidamente adaptado, obviamente, no lo tendríamos que perder.

Otro elemento que marca la ley que no se ha tocado, y difícilmente se pueda tocar, es la transformación de los juzgados de paz en la oficina de justicia del municipio. Como sus señorías saben, una de las principales transformaciones de esta ley es la justicia de proximidad, la que hará que el ciudadano tenga su oficina judicial cerca de su casa. Pero para hacer esta transformación es necesario invertir en espacios, en personal, en medios. No se ha hecho nada, es que ni está previsto hacer nada todavía, con lo cual vamos a seguir todavía sin poder dar una justicia de proximidad al ciudadano y a la ciudadana en su domicilio.

Otro elemento también que no se ha tenido en cuenta en esta transformación y que es importante es la gestión del cambio, una deficiente gestión del cambio. De todo este proceso, si hay alguna una figura nueva que ha emergido es el letrado director, el letrado director de la oficina judicial: el letrado director del tribunal de instancia del servicio común de tramitación o ejecución. Sin entrar a discutir, obviamente, sin dudar de los conocimientos jurídicos, que los tiene y que no los ponemos en duda en ningún momento, se ha de tener en cuenta que no ha tenido ninguna formación para la gestión del cambio. Que esto nos ha llevado, como ya hemos citado anteriormente, a que se hayan dictado protocolos de actuación e instrucciones de gestión diversos en cada partido judicial, es decir, las instrucciones dadas o los protocolos dados de tramitación en Sabadell nada tienen que ver con los dados en Terrassa, nada tienen que ver con los dados en Badalona. Y esto hace que al final, pues, el profesional que acude al tribunal de instancia no tenga claro todavía el sistema de procedimiento que se va a llevar en un sitio o en otro.

La justicia, señorías, si no es rápida, si no es eficiente, no es justa si no cumple la labor social que ha de cumplir. No se puede enjuiciar un despido de un trabajador social a los dos años de su despido. ¿Por qué? Porque no estamos dándole al trabajador la defensa jurídica que necesita, no le estamos dando la protección social

que necesita. El demandante de una reclamación económica o una indemnización o una reparación no ve protegidos sus derechos si tardan cuatro años en resolverse. La víctima de un delito no puede resarcirse de sus daños si han pasado años desde que se cometió el delito. Y el causante del hecho perseguido es el único que se beneficia de la dilación injustificada de los procesos penales.

Transformar la Administración de justicia en nuestro país es competencia de todos, obviamente, de sus señorías aquí presentes, con la capacidad correctora, de la *conselleria*, con la capacidad de impulso, y de las entidades civiles en las que estamos nosotros, obviamente, sin lugar a dudas.

No quiero acabar la intervención sin poner en valor el enorme esfuerzo que con estas carencias realizan los trabajadores y las trabajadoras de la Administración de justicia en Cataluña, que a base de esfuerzos más allá de los exigidos, consiguen que la maquinaria de la justicia no haya colapsado. Con la aportación de todos hemos de lograr incorporar la justicia de nuestro país a una auténtica justicia integradora y transformadora del siglo XXI que, en definitiva, es lo que todos perseguimos.

Muchas gracias, quedamos a su disposición.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn de la senyora Noelia Medina Montes, secretària general del sector de l'Administració de Justícia i la Federació de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres. Té un temps de deu minuts.

Gràcies.

Noelia Medina Montes (secretària general del sector de l'Administració de Justícia de la Federació de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres)

Bon dia a tothom. Com a secretària general del Sector Federal de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres i com a funcionària destinada a Catalunya, els vull agrair l'oportunitat que ens brinden d'exposar davant de tots vostès la realitat que patim actualment a l'Administració de justícia aquí a Catalunya.

Vagi per endavant que Comissions Obreres no venim a qüestionar la necessitat o no d'una reforma de l'Administració de justícia, això és indiscutible; el que vinc a qüestionar és com s'ha fet aquesta reforma.

Com saben, i a grans trets, la implantació dels tribunals d'instància el que ha suposat és la desaparició del model de jutjats com a unitats autònomes i la seva substitució per uns tribunals d'instància per partits judicials que estan assistits per una oficina judicial comuna separada per serveis comuns i per les oficines de justícia del municipi. Els grans defensors i defensores d'aquesta reforma ens l'han presentat com un punt d'inflexió, com si reorganitzant els jutjats i canviant la denominació, doncs, quasi de manera miraculosa, la justícia passaria a ser més àgil, més eficient, més homogènia o més moderna, en definitiva.

Doncs bé, des de Comissions Obreres diem que tot això és fals. La realitat és que ni s'ha afavorit l'especialització, ni s'han unificat criteris, ni s'ha distribuït millor la càrrega de treball. Més aviat al contrari. Intentaré centrar-me resumidament en tres eixos.

El primer és la improvisació i precipitació en implantar aquesta reforma. El segon, la manca de negociació real i efectiva. I el tercer, la insuficiència de mitjans tant materials com humans.

Pel que fa a la improvisació i la precipitació, el desplegament de l'oficina judicial estava prevista en tres fases: 1 de juliol, 1 d'octubre i 31 de desembre. Malgrat el nombre de vegades i la reiteració d'aquest sindicat que represento en demanar al Departament de Justícia i Qualitat Democràtica la pròrroga de sis mesos que estava prevista a la pròpia llei, l'Administració sempre s'ha negat a fer ús d'aquesta pròrroga. I val a dir que no era una petició en exclusiva de Comissions Obreres, eh?, hi havia força consens amb altres operadors jurídics o afectats per aquesta reforma en demanar una implementació més pausada, més progressiva. Per exemple, implementar-ho per jurisdiccions o per partits judicials. Hi havien diverses possibilitats. Però, tot i així, l'Administració sempre s'hi va negar. Van preferir la improvisació i la precipitació a l'honestedat i la responsabilitat que sí que van demostrar altres administracions prestacionals que han fet ús d'aquesta pròrroga o d'aquesta moratòria.

Però el senyor Espadaler sembla més partidari de grans titulars als mitjans de comunicació que de reconèixer la realitat. I la realitat és que a Catalunya ni estàvem

ni estem preparats per abordar una reorganització d'aquesta magnitud en tan breu espai de temps.

La segona qüestió a què he fet referència és la falta de negociació real i efectiva. És cert, és absolutament cert que hi han hagut nombroses, moltíssimes reunions de negociació, però també és cert que aquestes reunions han incomplert els principis bàsics i fonamentals de bona fe i de transparència, que és un requisit establert pel Trebep. Llavors, una negociació que no compleix amb els requisits bàsics no és una negociació que puguem donar per vàlida.

En aquest cas, per exemple, no s'ha facilitat durant..., en el decurs de tota la negociació no es va facilitar cap dada de càrrega de treball. Com podem negociar i dimensionar unes plantilles sense saber la càrrega real de treball que hi ha a cada òrgan judicial? Tampoc s'ha fet la preceptiva valoració de llocs de treball. I dic «preceptiva» perquè així ho estableix la doctrina del Tribunal Suprem, que diu que s'ha de fer una valoració de llocs de treball de cada lloc de treball amb caràcter previ o paral·lelament a l'establiment de les relacions de llocs de treball. Doncs bé, res d'això s'ha complert.

Per aquest motiu, com ja han avançat els meus companys, Comissions Obreres hem interposat recursos contenciosos administratius; però a la velocitat que va la justícia ja veurem quan tenim resolució.

Lligat a tot això, volem afegir una qüestió importantíssima per la meva organització, i és la flagrant manca de participació del personal afectat. Ja sabem, ja sabem que el personal no judicial no té cap mena de competència en l'establiment dels protocols d'actuació o de funcionament. I sabem també que sempre se'ns ha tractat com un zero a l'esquerra, malgrat que som nosaltres qui, en bona mesura, sostenim aquesta Administració amb el nostre esforç i assumim funcions que no ens corresponen. Però és que ni tan sols se'ns ha demanat l'opinió. Hauria estat molt positiu –estimem– que, ja que no tenim un reconeixement ni professional ni retributiu, com a mínim se'ns hagués escoltat com a grans coneixedors que som d'aquesta Administració, i molt probablement la implantació s'hauria pogut fer de millor manera que no com s'ha fet. Ha tornat a prevaldre el classisme, la prepotència i la supèrbia dels responsables polítics.

I pel que fa a la insuficiència de mitjans personals i materials, aquest apartat sí que es mereix un punt i a part. En primer lloc, no és el més important, però sí que potser és el més visual de cara a la ciutadania que accedeix per primera vegada a l'Administració de justícia: és la inadequació de les seues judicials. A veure, de què serveix serveis comuns, tots els treballadors i treballadores en el mateix servei, quan aquests serveis després estan seccionats i dispersos en diferents plantes del mateix edifici, amb sort, o inclús en diferents edificis judicials? Doncs del que serveix és que es converteix per a la ciutadania en una diàspora judicial.

El mateix podem dir respecte als mitjans tecnològics i informàtics. No només hem d'utilitzar diàriament multitud d'aplicacions, és que inclús el programa de gestió processal és diferent depenent de si es tracta de jurisdicció civil o de jurisdicció penal. El mateix servei comú, però treballant de maneres i amb sistemes absolutament diferents. No té cap sentit.

Però, sens dubte, la mancança més apressant que sofrim és la manca de personal. Recordem que aquest país està pràcticament a la cua en la ràtio de jutge per ciutadà. Catalunya encara està pitjor: està per darrere de la mitjana espanyola quant a la ràtio de jutge per ciutadà.

Bé, la solució que ha donat el Ministeri de Justícia és la creació de cinc-centes noves places. Bé, noranta-una d'aquestes places vindran a Catalunya, segons un comunicat que va fer públic el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica. Fins aquí sembla bona notícia, fins que llegim la notícia i veiem que s'anuncia la creació de només tres-centes places de treballadors i treballadores. Si fem la divisió, això ens dona poc més d'una ràtio de tres treballadors o treballadores per cada jutge, quan actualment..., quan abans en el sistema de jutjats la ràtio era d'entre set o vuit treballadors i treballadores per òrgan judicial.

Significa això que el nou sistema és més eficient? Doncs no. El que significa és que allò a què l'Administració en diu «eficiència» nosaltres en diem «explotació», perquè el que pretén l'Administració és amb el mínim, amb la mínima dotació, amb la mínima inversió que es realitzi per les mateixes persones el mateix treball a base de la seva explotació i d'esprémer encara més un personal que ja està absolutament desbordat.

Senyors i senyores, el pitjor és que totes aquestes deficiències i mancances que anem anomenant van en detriment dels nostres drets laborals. Però no només això, nosaltres, Comissions Obreres, com a sindicat de classe i sociopolític, també defensem el servei públic, cosa que no sembla que preocupi gaire els actuals dirigents polítics de l'Administració de justícia.

Per això, el que demanem és un estudi real de càrregues de treball, una valoració real, tal com estableix el Tribunal Suprem, de llocs de treball; la inversió necessària en mitjans tecnològics, en mitjans humans –sobretot en mitjans humans– i les reformes que de debò calen en aquesta Administració per fer d'aquest servei públic un servei del segle XXI i no del segle XIX.

Moltíssimes gràcies a tots i totes.

Fitxer 21CJQD4

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn del senyor Valeriano Pérez Berbel, responsable de Justícia de la Federació de Justícia de la Unió General de Treballadors i Treballadores a Catalunya. Té un temps de deu minuts. Gràcies.

Valeriano Pérez Berbel (responsable de Justícia de la Federació de Justícia de la Unió General de Treballadors a Catalunya)

Bon dia. Gràcies per convidar-nos i poder-nos expressar. És cert que suposo que dintre del context en què estem tenint clar els antecedents, d'on venim, que fem, quina és la matèria que estem tocant: el poder judicial, la justícia. Fent una mica un símil perquè ho entenguem, la justícia pot ser des de dos fórmules: si no és una justícia ajustada o el tema temps adaptat a la societat actual i als mitjans, no és una justícia justa, o sigui, no té la finalitat. D'acord?

És cert que aquesta adaptació als mitjans es vol pal·liar amb aquesta Llei d'eficiència del servei públic de l'Administració de justícia. Parlem de la Llei orgànica del poder judicial, que és aquesta reforma; una Llei, la més modificada de la democràcia espanyola, per intentar ajustar un territori o una estructura judicial «decimonònica», una estructura judicial que, ja col·lapsada abans d'aquesta Llei, arrossega aquests

problemes que després expressaré, i les trasllada en aquesta llei sense intentar solucionar diferents aspectes que són bàsics, que ja els meus companys han estructurat. D'acord?

El tema de la reforma de la llei orgànica sempre, i totes les lleis –i suposo que vostès, senyories, ho tenen més clar– ha d'anar acompanyada amb una memòria econòmica o amb un pressupost o amb alguna qüestió que indiqui una capacitat econòmica per tirar endavant i fer un salt de qualitat, quan es vol estar d'un problema endèmic a un problema real per donar justícia i al ciutadà. Llavors, veiem que aquesta reforma, dintre de la pota de justícia 2030, hi ha zero implicació; al revés, és un tema de fons Next Generation i tal. Llavors, trobem que aquesta reforma de la llei orgànica ve a estructurar els tribunals d'instància com a pilar o eix vertebrador d'un sistema que abans eren òrgans unipersonals. Llavors, aquest sistema de tribunals d'instància, que, en teoria, pel seu nom hauria de ser col·legiat, però ja els companys també han anticipat que no s'assumeix que són jutges diferents amb les mateixes funcions per places, i una oficina judicial que, com bé diu la llei orgànica, per definició és instrumental i dona recolzament a la funció jurisdiccional. I aquí és on estem els serveis generals de l'Administració de justícia i els propis LAJ, lletrats de l'Administració de justícia.

Aquesta reforma més lluny, quan es fa una lectura, una cerca d'articles de diferents col·lectius, veiem que no agrada a ningú. Això, tenim un problema: quan a ningú no li agrada una implantació o una norma, tenim un problema de base. D'acord? Sí que és cert que hi han diferents col·lectius i casualment, nosaltres que venim d'un precedent, per si no ho sabíeu, d'una vaga brutal de tres mesos per intentar paraitzar o canviar el projecte de llei de la llei orgànica, que es va fer només que en determinats aspectes, els diferents col·lectius, els jutges i els lletrats, estàvem bastant contents amb el pla teòric del plantejament de la llei i, de fet, algú ho verbalitza.

Quan veus els articles, tots parlen del problema que hi ha d'adaptabilitat i d'implementació, però tots et diuen: «Bé, veiem coses bones, sempre hem de pensar que són els inicis, l'adaptabilitat...» Però són només aquests col·lectius que parlen d'això. D'acord? Nosaltres sempre, quan inclús fèiem les assemblees per la vaga,

anàvem explicant pels centres de treball què implicava aquesta llei, i els jutges i lletrats, alguns més democràtics..., més democràtics, no; més associatius o amb més ganes d'interessos, venien a escoltar aquestes xerrades. I sempre deien que la bondat d'aquesta llei era que no havien de crear un jutjat amb un jutge, un lletrat, vuit gestors, cinc tramitadors i dos auxiliis per generar una plaça de jutge. Llavors, ho estem veient, perquè realment estem veient els camins com funcionen.

Els companys ho han explicat: cinc-centes places de jutge a tota Espanya, dos-centes de fiscals, o sigui set-centes places. Però, com sempre, juguem al trilerisme –que jo sempre dic que és l'afició preferida de l'Administració i de tot aquest tema– amb el plantejament de mitjans i adaptabilitats. Per què dic «trilerisme»? Molt fàcil, perquè són cinc-centes, set-centes, diversificades per comunitats, però és que resulta que es descompten, perquè amb aquesta creació els jutges passen, els que estan temporals, els JATs, ja deixen de ser-ho i són places que ocupen. Per tant, si parlem de que hi ha un percentatge alt de reforços, aquestes places no són reals. Llavors, tornem a estar allà mateix. Però són places que –comentaven els companys– només generen tres-centes places de funcionaris, que, de fet, som els que hem de tramitar els procediments perquè ells després resolguin.

El poder judicial ja de fa molts anys, evidentment, són els jutges i magistrats, però com si la resta no hi fóssim, i estem regulats a la seva pròpia llei. Vull dir, és que no acabem d'entendre aquesta ànsia d'exclusió del tema. D'acord? Sí que és cert que en els articles ens venen a dir que, clar, pobres de nosaltres, que ara estem portant, doncs, fixeu-vos a nivell pràctic, l'agenda de –parlo d'un lloc que jo conec que és Girona– de vuit jutjats de civil. I parlo de l'àmbit civil perquè és el més caòtic i el més problemàtic a l'hora d'implementar per la complexitat de procediments, especialitzacions i matèries. Perquè hi ha família, mercantil, hi ha la instància normal, tots els tràmits civils...

Què tenim aquí? Tenim un problema greu, que és que aquests personatges, diguéssim, els lletrats, a l'hora d'organitzar –com han dit els companys– amb instruccions i circulars de funcionament estan donant paràmetres generals de treball, però després és el lletrat en concret qui, de manera funcional i de manera arbitrària, està canviant gent movent-los a un lloc, traient-los d'un àmbit de lloc de

treball que tenien. I ells diuen que la bonança d'aquesta llei és poder moure el funcionari d'un lloc a un altre preveient els problemes que hi han. I en una paraula, lo que està malament, el funcionari que funciona bé, posar-lo allà per pal·liar aquell problema. Estem premiant que la persona que treballa li donem més problemes i problemes d'adaptabilitat, perquè no deixem d'entendre que no és el lloc comú que tothom veu; un servei comú, tothom està allà i és una mobilitat amb cubicles. No, és que per problemàtiques d'edificis –com han comentat els companys– aquests llocs de treball estan dispersats. D'acord? Llocs que a Girona, per exemple, són dos edificis, Ramon Folch, enmig de la ciutat; palau, a la ciutat també, però més llunyà. Ho tenim tot duplicat. Què vol dir? Llocs d'execució civil en un lloc, llocs d'execució civil en un altre, llocs que encara estan per definir si van a un edifici o a un altre, perquè, clar, no hi han sales de vistes, evidentment, necessàries per assenyalar judicis. O sigui, aquesta improvisació d'arribem, ja ho tenim i tots ficats a dintre i amb el mètode més antic del món, que és assaig i error, veurem com va. Clar, aquest plantejament no és gens seriós. Sobretot, ho torno a dir, en el poder judicial, que és una de les potes de l'estat democràtic.

Per tant, o ens posem les piles i això funciona d'una altra manera o tenim un problema greu, perquè estarem perpetuant un problema que ja existia, que és el col·lapse i el problema de no donar justícia al ciutadà, perquè les dilacions indegudes... Veiem judicis, veiem procediments d'acomiadaments, però hi han judicis de dos i tres anys d'instrucció i després s'aplica un atenuant de dilacions indegudes. Per què? Com reconeixent que aquesta problemàtica que té la justícia és un atenuant per al ciutadà. És evident, però el ciutadà lo que vol és justícia ràpida.

A partir d'aquí, tot aquest complex, aquest maremàgnum de serveis comuns, sí que és cert –i els companys ho comentaven– que hi ha hagut una reforma prèvia que a l'Estat espanyol la majoria de l'Estat, per exemple, la comunitat d'Andalusia no va fer ni una implantació de la nova oficina judicial de la llei 19/2003. Catalunya sí que ho va fer en determinats partits, sobretot en els petits. Llavors, clar, què s'ha trobat? Que aquestes sí que han fet un pas intermedi. Jo sempre faig el símil dels funcionaris s'han hagut d'adaptar de primària a la universitat en els llocs on no hi havia NOJ; en els llocs on hi havia NOJ, el funcionari s'ha adaptat: de primària ha passat a batxillerat i després ha passat a la universitat, independentment que tots els mitjans

econòmics, materials, manca de personal i mitjans electrònics hi són. No vull abundar en el tema. Però sí que és cert que aquesta adaptabilitat..., ja s'havien creat amb la NOJ serveis comuns. Llavors, a la gent li sonava. Fa dotze anys d'això. D'acord?

Llavors, aquesta manca, diguéssim, d'organització a l'hora de fer les grans capitals –que és lo que comentava el company– mereixia una moratòria. De fet, Astúries, Madrid –comenten els companys– van acollir-s'hi, van demanar oficialment a les conferències sectorials de poder fer aquesta moratòria per tal de donar un servei apropiat i ajustar mitjans materials i mitjans personals a tota aquesta reforma.

Tot i això, faig meu tot lo que diuen els companys de manca de personal, és evident. Però és que, a més a més, ens trobem amb un caos general i encara la sensació és pitjor, perquè amb l'estabilització que la Generalitat ja ha fet fa temps, nosaltres estem en ple procés d'estabilització, que suposa gent que no ha estabilitzat ni de fora, recursos que tenim que seran fora i la gent que s'estabilitza s'ha d'implementar en llocs diferents d'on són, fins al punt de crear una mica –perdoneu– la problemàtica de que encara tenim òrgans nous amb òrgans vells de nomenclatura a l'hora d'ajustar aquesta gent. Tot plegat fa que aquesta sensació de caos sigui més gran.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies per les seves compareixences. Ara és el torn dels grups parlamentaris. I en primer lloc, té la paraula el grup proponent, el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el seu portaveu, Pere Lluís Huguet, per un temps de quatre minuts.

Rafael Villafranca Mercé

Després, les intervencions que faltin vindran després de...? Encara en queden dos o tres, no?

El president

(El president intervé sense fer ús del micròfon.) Sí, sí, efectivament, com ja he dit abans, el primer torn, i un cop s'acabi el torn d'intervencions, hi haurà el retorn dels companys.

Rafael Villafranca Mercé

I també hi haurà quatre minuts d'exposició per part nostra?

El president

Sí, sí.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Des del Partit Popular van demanar la seva compareixença, perquè creïem que era fonamental. I els agraeixo molt les seves explicacions. I també voldríem, en primer lloc, agrair-los i que transmetin als seus afiliats l'agraïment, perquè si no fos per vostès en aquets moments això estaria col·lapsat. El col·lapse seria absolut. Però és que els que portem..., i aquí hi han diversos companys que exercim l'advocacia i sabem com estan els jutjats en aquests moments.

Mirin, i sento molt sentir les seves explicacions, ho sento molt, perquè ho vam avisar, ho vam dir, ho vam advertir i no se'ns va voler fer cap cas. Ni aquí ni al Congrés dels Diputats. Vam advertir que..., tots som conscients que una estructura del 1870 s'havia de reformar –i penso que ho han dit vostès mateixos–; tots estem d'acord en reformar. I que la creació del [#; 0:12:19] no era una mala sortida. Però no es pot fer amb la carestia de dos qüestions: sense diners, sense dotació pressupostària, sense memòria econòmica –i aquí ho vam demanar–, i sense mitjans materials i de funcionaris i amb el temps que es proposava fer.

Des del Partit Popular ho vam fer amb una esmena al Congrés, que això s'implentés entre un i dos anys. Perquè, a més, mirin, no podem implementar... I a més, a Catalunya tenim una situació pitjor, perquè estàvem pitjor que la resta d'Espanya en implantacions tecnològiques: aquí l'expedient electrònic era alguna cosa que pràcticament no existia, les notificacions electròniques es feien per Lexnet per a justícia..., però encara ara es fan amb diferents mitjans i són un caos. A l'accedir un advocat a l'expedient és un caos. O sigui, teníem una pitjor situació.

Implementar-ho, a més, a Catalunya més ràpid que a Madrid, que han demanat la pròrroga dels sis mesos, encara era una situació més...

Per tant, sento molt sentir les seves explicacions perquè ens donen la raó a lo que ja havíem anunciat que passaria. Però sí que m'agradaria sobretot escoltar-los a vostès, en la segona intervenció, què podem fer. Perquè jo crec que lo més important ara... Ja l'hem «liat», ja el Partit Socialistes, el Govern l'ha «liat» i ara hem de veure com ho solucionem, què fem.

Perquè vostès parlaven de falta de mitjans, falta de personal; saber quants funcionaris, si vostès en tenen una idea, que ens puguin dir quants funcionaris falten a l'Administració de justícia a Catalunya perquè això pugui ser eficient.

Deia el representant d'un sindicat que, efectivament, hi ha les cinc-centes places de jutges i que noranta vindran a Catalunya. Però és que segons el TSJ, en fan falta dos-cents, per tant, amb noranta no fem res, si efectivament fan falta. Quin volum de lletrats de l'Administració de justícia fan falta per millorar tot això?

Necessitem que ens facin vostès una mica de diagnòstic de lo que podem fer des dels partits i des del Parlament per poder intentar arreglar això, que és un verdader desastre. I desastre, perquè la justícia és un element fonamental en un estat de dret, és un element fonamental per als ciutadans per resoldre els seus conflictes personals, per resoldre moltes vegades la seva vida. I no pot ser que un acomiadament s'estigui assenyalant d'aquí a dos i tres anys o que un judici penal duri dos i tres

Fitxer 21CJQD5

anys, quatre o cinc. M'agradaria sobretot..., sabem, per desgràcia, lo que ha passat, sabem quina és la situació, sí que m'agradaria escoltar-los quines solucions podem fer i què podem fer nosaltres des del Parlament per intentar solucionar al més aviat possible aquesta situació.

I reitero des del Partit Popular l'agraïment a que si no fos pels funcionaris, els lletrats i els jutges, o sigui, tots els que..., inclús els advocats i els procuradors, que tots estem col·laborant amb l'Administració de justícia, en aquests moments als jutjats és que no hi podríem ni entrar.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts; té la paraula la seva portaveu, Ariadna Urroz.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. En primer lloc, també des de Junts per Catalunya donar-los les gràcies per la compareixença d'avui, als quatre compareixents, sobretot també per la feina que feu i per poder-nos explicar de primera mà i de manera directa, tal com heu fet les quatre intervencions, quin està sent el dia a dia, el caos del desplegament de la Llei orgànica 1/2025 en l'àmbit dels treballadors de l'Administració de justícia, que és un tema absolutament cabdal, com s'hi ha referit el company del Partit Popular.

Quan parlem de justícia aquí a Catalunya, sempre hem de tenir present quin és el marc en el que ho fem, què és que executem i administrem la justícia espanyola, al cap i a la fi, i per tant, d'aquestes limitacions també venen aquí aquests problemes.

Estem d'acord –jo crec que tots també s'hi han referit– que l'Administració de justícia abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei necessitava una reforma evident. Parlem de col·lapse; parlem de retard en assenyalaments, de rotació de personal, com vostès s'hi han referit a les seves exposicions.

Si la justícia, al final, no és ràpida –també ho han dit–, si no té aquesta funció social i sobretot, si el ciutadà no acaba percebent aquesta justícia com a justa, la feina que fem tots no té cap mena de sentit i la justícia deixa de ser justícia justament. I si bé és cert que tenim un sistema judicial obsolet, que dèiem de 1870, amb una llei orgànica del poder judicial de l'any 85 i que calia reformar-la, també és cert, com vostès han comentat, que aquesta transformació profunda, aquesta transformació que pretén fer la Llei orgànica 1/2025 no pot articular-se ni desplegar-se en el termini d'un any, tot i que s'hagi fet en tres fases diferents, en els quaranta-nou partits judicials de Catalunya, tot i que s'hagin anat corregint errors sobre la marxa, una mica amb aquesta improvisació en funció del que s'anaven trobant; sense comptar, evidentment, amb els recursos econòmics necessaris, i, evidentment, sense poder comptar amb una memòria econòmica per poder fer possible, que això és l'ABC

imprescindible per poder tirar endavant una reforma legislativa d'aquest calat, com pretenia ser.

I això, què ha acabat generant? Ha acabat generant aquest caos i aquesta incertesa, que qui l'ha acabat pagant, en primer lloc, que són a la trinxera del dia a dia del sistema de justícia, són els seus treballadors. I, per tant, des d'aquí només podem fer que agrair-los la feina que estan fent, perquè justament si està aguantant el sistema de justícia a dia d'avui és gràcies a la seva feina.

I un cop aprovada i desplegada la llei, la pregunta que ens fem tots jo crec que és clara i és evident: si és que avui és més fàcil o més difícil accedir a la justícia que abans; si els treballadors en l'àmbit de l'Administració de justícia tenen avui la feina més fàcil o més difícil per poder-la desenvolupar. I aquestes són preguntes molt òbvies i evidents potser, si m'ho permeten, però són el pal de paller del que venim a discutir avui aquí i són la base de tot.

I en aquest sentit, la compareixença d'avui ve també arran d'una compareixença en una anterior comissió de justícia del conseller Espadaler sobre el desplegament de la Llei orgànica 1/2025, que ell feia una valoració positiva del consens ampli del vuitanta per cent de suport sindical a la implementació d'aquesta llei, que afectava 7.500 llocs de treball, que s'havia realitzat una gran tasca, una mica en paraules seves. Que vostès avui justament ens venen a dir el contrari, que s'ha fet aquesta implementació sense un diàleg real amb els treballadors, que no s'ha fet la preceptiva revisió de la relació de llocs de treball, que era absolutament necessària.

I una mica aquí sumant-me a la pregunta del company del Partit Popular, perquè jo crec que al final és el que a tots els que estem aquí ens mou, és saber de quina manera podem ajudar des del Parlament de Catalunya, de tots els partits polítics per revertir aquesta situació en la que ens hem vist immersos.

Parlaven vostès que la reforma dels serveis comuns dels tribunals d'instància si han ajudat realment a les substitucions, perquè un dels elements que es plantejaven era perquè seria més fàcil poder moure, en cas de vacants, les persones; si això està sent així o realment tenim un dèficit estructural de treballadors i, per tant, per molt que hi hagi aquesta reforma de sistemes comuns no s'està fent un canvi. Si també aquesta reforma, els volia preguntar, als treballadors, està afectant la salut laboral.

Si en aquestes setmanes d'implementació teniu detectats casos d'estrès, casos de baixes o més rotació en els treballadors. Si això podeu aprofundir-hi, crec que també és interessant de conèixer.

També us heu referit a la formació adequada i a la falta de temps per a la implementació de la reforma, la falta de mitjans tecnològics d'aquests treballadors.

Ho deixo aquí, perquè m'he passat el temps, però simplement des de Junts per Catalunya agrair-los molt la compareixença i de nou posar-nos a la vostra disposició.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula la diputada Ester Capella.

Ester Capella i Farré

Moltes gràcies, president. Molt bon dia. Gràcies als compareixents, a tots els representants de les organitzacions sindicals: el senyor Presa, el senyor Montesinos, la senyora Montes i el senyor Pérez, els diferents representants sindicals.

Bé, escoltant-los a vostès, els que ja tenim..., «pentinem canes», doncs, sentim pràcticament el mateix discurs des de fa anys i panys. I al final, la pregunta que ens hauríem de formular tots plegats, les diferents parts de l'Administració de justícia – lletrats, procuradors, fiscals, lletrats de l'Administració de justícia, magistrats, jutges –, si realment la justícia té solució. Aquesta seria la pregunta que ens hem de tornar a formular després d'anys i panys, que crec que és una constant al llarg del temps.

Hi ha tota una sèrie d'elements que es posen sempre sobre la taula. És veritat, una llei orgànica del poder judicial que dibuixa una planta judicial que respon a quan la gent anava amb carro, i tot i la reforma d'aquesta darrera llei orgànica, continuem mantenint una planta judicial que no respon ni a població, ni a activitat econòmica ni a l'orografia, si se'm permet, que ja no caldria tenir-se en compte, però sí pensant en el ciutadà que s'ha de desplaçar perquè li siguin garantits els seus drets.

Per tant, començo per lo bàsic i essencial, que és el dret a una justícia ràpida, eficaç i eficient, que garanteixi drets i llibertats al conjunt dels ciutadans. I aquesta és la primera..., sobre el que s'hauria de vertebrar qualsevol reforma amb relació a l'Administració de justícia, la garantia dels drets i que sigui un autèntic servei públic.

I això vol dir també, en gran part, recursos; no necessàriament amb recursos se soluciona tot, perquè els que hem tingut responsabilitats també sabem que abocar més recursos per fer exactament el mateix no funciona. I per tant, faig aquesta primera afirmació, perquè s'ha compatibilitzat la informatització i la digitalització, però s'ha gastat més paper que mai. I això està en dades i perfectament es pot demostrar amb els diferents pressupostos de la Generalitat de Catalunya, etcètera.

Amb relació a les càrregues judicials, la informació també rau en el Consell General del Poder Judicial, que dona la informació a destemps per poder qualificar les càrregues i la distribució de càrregues de treball. Poso aquest element també sobre la taula, perquè és l'element que hauria de vertebrar tota la informació necessària perquè les administracions que tenen l'administració de l'Administració de justícia, doncs, fossin eficaces i eficients. I això en aquesta reforma tampoc s'ha tingut en compte. Tampoc s'ha tingut en compte el pes d'aquells governs que tenen voluntat i vocació de governar-ho absolutament tot.

Hi vaig a uns elements que per nosaltres també són troncats. He parlat de planta judicial; he parlat de recursos, els que calen i més; de fer compatibles els diferents sistemes de digitalització. Recordo que primer va ser Catalunya que va començar a digitalitzar i després va ser el ministeri el que va decidir: «Eh!, això és meu i no m'ho toquen.» I va fer incompatibles els diàlegs dels diferents sistemes. I en un moment volien comprar el sistema català, i per qüestions de què era català, no es va acabar implantant, un sistema que era robust, fiable. I, per tant, tenim els problemes que tenim per la recentralització permanent que hi ha hagut.

Dos. El tema de la llengua. Jo no els he sentit parlar de llengua i per nosaltres, saben vostès, per Esquerra Republicana, que la llengua és vertebradora de país, és cohesionadora de país i la llengua ha de formar part de la realitat també dels tribunals del nostre país. I estem parlant d'un set per cent de resolucions judicials, per no dir que la majoria dels judicis es fan en castellà i no en català, quan és un dret del ciutadà poder-se expressar amb la llengua i que les resolucions judicials siguin en la seva llengua.

I la darrera qüestió que poso sobre la taula també és una pregunta clara i directa amb relació a la mobilitat. Saben vostès que en determinats governs de la

Generalitat hi va haver –ja acabo, president–, hi va haver una voluntat claríssima de blindar també la mobilitat, perquè aquí s'esmercen molts esforços en la formació del personal, jutges, fiscals, lletrats de l'administració i funcionaris judicials i, després, quan ja els tens formats i, per tant, amb capacitat de poder produir –si se'm permet aquesta expressió– saben vostès què és utilitzar un terme no correcte, però marxen i deixen la vacant. I, per tant, tornem a començar el circuit.

Per tant, aquesta pregunta també els la volia plantejar, més enllà que és veritat que sempre les reformes –a tots plegats, no únicament a vostès, sinó també a tothom– ens preocupen i ens fan por, i hem de veure també l'evolució d'aquesta nova llei orgànica, perquè, en definitiva...

El president

Diputada, hauria d'anar acabant.

Ester Capella i Farré

...ha sigut aprovada pel conjunt de les forces polítiques.

Gràcies. Perdoni, president.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula el seu portaveu, Rafael Villafranca.

Rafael Villafranca Mercé

Sí; gràcies, president. Bueno, pues una vez más se ve que esta ley, esta reforma resulta una reforma absolutamente precipitada y carente de rigor y respeto a las normas legislativas. Esta cuestión de la carencia y de los problemas que podría generar la aplicación de dicha reforma ya fueron puestos de relieve tanto por la formación política VOX como por la formación política del Partido Popular. En lo cual no se nos hizo caso y actualmente sufrimos las consecuencias y el colapso absoluto del sistema que en principio venía a reformar y a solucionar el problema que ya se lleva arrastrando desde hace muchos años.

Para hacer una pequeña reflexión, hay que partir de los antecedentes: la Ley orgánica 1/2025, de eficiencia organizativa del servicio público de justicia,

representaba unas reformas más profundas y ambiciosas en el sistema judicial español; un sistema judicial que carecía..., que carece y sigue careciendo de la eficacia práctica, ya que está saturado, sobrecargado, es excesivamente rígido y formalista, lento, con duración excesiva de los procedimientos, presentando además disparidad de criterios entre los juzgados, es decir, falta de homogeneidad. A eso hay que sumarle la falta de recursos materiales, tecnológicos y humanos, como se ha puesto de referencia en sus exposiciones, así como muchas deficiencias estructurales del poder judicial como instrumento eficaz de resolución de conflictos, que lo que han conseguido es erosionar la confianza pública en la justicia y justifican la necesidad de cambios profundos. Cambios profundos que, no obstante, haberse intentado con esta ley han resultado todavía más caóticos y han venido a dificultar la aplicación efectiva a la solución de los problemas graves que carece y los cuales actualmente tiene la justicia.

El sistema judicial, por tanto, atraviesa un momento de crisis profunda en términos de eficiencia, accesibilidad i capacidad de respuesta.

Uno de los principales problemas que tiene la justicia –como también se ha puesto de relieve aquí por los diferentes ponentes– es su lentitud: una justicia que está colapsada y que, evidentemente, es incompatible con el principio de tutela judicial efectiva, ya que, como decimos frecuentemente, cuando la justicia es lenta, deja de ser justicia. Y es ahí donde los ciudadanos pierden la confianza, puesto que la máxima, allí donde se deposita la confianza, [# 0:12:38] debe buscarla, que deberían ser los tribunales ha desaparecido.

Todo esto provoca la necesidad o provocaba la necesidad de apostar por este mecanismo alternativo de solución de conflictos, además conocido que fomenta, que debería fomentar una mayor agilidad procesal. Pero más lejos de la realidad, es que ha venido todavía a colapsar y entorpecer el sistema.

Muchos abogados y procuradores, tanto como profesionales como ustedes y clientes, han recibido esta ley de eficiencia judicial como una ley que encarece, ralentiza y entorpece un poco más, si puede, nuestro procedimiento judicial. Y prueba de ello es lo que se ha aquí manifestado: dudas acerca del superior

jerárquico, caos organizativo, necesidad de formación, imposibilidad de aplicación práctica –incluso el plazo de seis meses de prueba, entendemos que, dado este caos organizativo, será absolutamente insuficiente–; carencias de personal, descoordinación y falta de homogeneización en torno a los criterios.

En torno a esto, vamos a señalar que estamos ante una ley, por otro lado, que obliga al ciudadano a pasar por un procedimiento negociado previo bajo amenaza inadmisión de su demanda. Entendemos que supone, cuanto menos, una distorsión del principio de tutela judicial efectiva del artículo 24 de la Constitución española y la posible incompatibilidad con el artículo 6 del Convenio europeo de derechos humanos y el artículo 47 de la carta de derechos fundamentales de la Unión Europea.

La cuestión, lógicamente, es controvertida y objeto debate procesal como el que se está teniendo hoy aquí en esta comisión, ya que se generan serias dudas acerca de si es jurídicamente legítimo imponer *ope legis* a las partes la obligación de acudir a un mecanismo alternativo de resolución de conflictos antes de acceder a la jurisdicción ordinaria, y más en el ámbito del derecho de familia, ya que las nuevas soluciones implementadas con la ley de eficiencia procesal resultan muy problemáticas en temas tan sensibles como el derecho familiar y la protección y salvaguarda de intereses superiores, como es el interés del menor.

Existe, por lo tanto, en este ámbito al que se ha hecho referencia –si bien, en todo caso, en alguna posterior intervención ya haremos en referencia a la misma– una brecha entre reforma legislativa y la realidad práctica de los juzgados, puesto que esta ley aplica un tratamiento uniforme y no atiende al caso concreto, lo que se conoce como la justicia del caso concreto. Es decir, no hay más justicia que la justicia del caso concreto, Y este debe ser el resultado de una valoración de los hechos regida por la prudencia y una aplicación de la ley presidida por la equidad que efectivamente no existe en esta aplicación, en esta ley de eficiencia procesal que se intenta aplicar.

Es por ello, por lo tanto, que os mostramos nuestra solidaridad, entendemos –como aquí se ha dicho– que más que una ley de eficiencia, es una ley de explotación,

Fitxer 21CJQD6

porque lo que ha hecho es sobrecargar de trabajo a los funcionarios y distorsionar y, bueno, entorpecer, más si cabe, el funcionamiento de nuestro sistema judicial.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula del seu portaveu, el diputat Andrés Garcia Berrio, per un temps màxim de quatre minuts.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies. En primer lloc, volia agrair des d'aquest lloc de la taula, com a portaveu... – m'he de moure quan no estic de president, que sempre se m'oblida d'explicar-ho abans. Bé, en primer lloc, agrair-los, evidentment, la seva feina i també la seva compareixença en el dia d'avui. I també pensem que és absolutament necessari escoltar la seva veu.

Jo crec que hi ha una qüestió de fons, jo crec que tenim una crisi profunda a la que tothom –tothom–, tots els grups parlamentaris hem contribuït. Crec que com a societat no hem sabut entendre la vital importància que té l'Administració de justícia com a servei públic essencial i s'ha de posar a la mateixa alçada que altres serveis públics. Perquè si bé tenim molts debats amb les llistes d'espera en la sanitat pública, si bé tenim també debats quan tenim problemes profunds a l'educació, el que no podem tenir és una situació sostinguda en l'Administració de justícia com la que portem tenint ja massa anys. És a dir, hi ha un dèficit, evidentment, de jutges i jutgesses –molt bé, de cara a l'any vinent, noranta-un a Catalunya–; hi ha un dèficit estructural de personal de l'Administració de justícia des de fa ja massa temps; mitjans tecnològics, les qüestions no funcionen i això té un impacte directe a la vida dels ciutadans i les ciutadanes. Perquè el que no els podem dir és que el principal mecanisme de resolució de conflictes que hi ha un cop la gent no pot resoldre entre ells o elles és acudir a un servei públic i que aquest servei no tingui la capacitat de poder resoldre a temps les coses. Perquè, a més a més, no resoldre bé les coses en el servei públic de l'Administració de justícia té impacte en altres serveis públics. Perquè, quin és l'impacte a nivell de salut mental en un treballador que ha d'esperar dos anys a un judici, en una persona que ha està tres anys esperant, ja sigui com a

víctima o ja sigui com a acusat per un delictes, que es una cosa que marcarà la seva vida, ja sigui ser víctima o lo contrari, qualsevol qüestió. El que no podem dir des de la confiança dels ciutadans i ciutadanes que estem en aquest punt. Llavors, jo crec que cal anar cap a un veritable pacte per a l'Administració de justícia on tots els grups parlamentaris ens comprometem a pujar de veritat, no una mica, els pressupostos en matèria de justícia a l'Estat espanyol i també aquí a Catalunya.

I jo crec que aquest és el camí que hem de recórrer, perquè aprovar una llei com s'ha fet –i hem de veure la seva implementació– sense la corresponent... diguem-ne, la major eficiència i eficàcia en l'Administració de justícia, evidentment, ha de ser..., no només és una qüestió de pressupost, però també ho és: cal més personal i cal millor manera i que pugueu tenir la capacitat de poder treballar, vostès, també que la tinguin el jutge o la jutgessa de l'Administració de justícia i tothom en general: serveis d'atenció a la víctima, justícia restaurativa. Una mirada integral, perquè això, a més a més, això sí que serà eficient també de cara a moltes altres problemàtiques que hi ha.

Un cop feta aquesta..., i faig autocrítica, és a dir, evidentment aquí tothom tenim responsabilitat en aquesta qüestió i de cara al futur hem de tenir alçada de mires.

Sí que costa d'entendre, costa d'entendre que el Departament de Justícia no hagi acceptat, com altres comunitats autònomes, una certa pròrroga quan diferents actors l'estàveu demanant i amb els problemes que hi ha a l'hora d'implementar aquesta llei. Crec que és important també escoltar que no hi ha aquest acord, diguem-ne, per part dels sindicats amb la situació que tenim ara, més enllà de l'acord de març del 2025, previ a la implementació de tot això.

Després, respecte al nombre de personal de l'Administració justícia previst, s'han anunciat tres-cents. Amb el nostre grup parlamentari, n'han pactat cinquanta més. Em sembla que és insuficient. I jo crec que aquí sobretot és clau determinar quina és la ràtio que s'ha de complir, és a dir, u a vuit, u a set, u a sis. Que hi hagi un acord i en base a aquest acord, un jutge, una jutgessa, sis, set, vuit, els que siguin. Però que es pacti i que no es pugui fer aquesta ràtio.

En aquest sentit, un cop més, gràcies. I tenim deures tots col·lectivament com a societat, especialment en aquesta banda de la taula.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn de rèplica dels compareixents. (*Veus de fons.*) El Grup Socialistes, si us plau –disculpeu, disculpeu–, sí, sí. El grup que dona suport al Govern, el Partit Socialistes, té la paraula la diputada i portaveu Lidia Ferré –disculpeu–, per un temps màxim de quatre minuts.

Lidia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresident. Bon dia i gràcies a tothom per comparèixer, per les seues intervencions, i prenem nota de totes les seues reivindicacions, no? Però com a grup parlamentari que donem suport al Govern, penso que també és important posar en valor tota la feina que s'ha fet des del Departament de Justícia, amb el conseller Espadaler al capdavant, en tota la implementació d'aquesta Llei orgànica 1/2025.

Vostès saben que no estem davant d'un retoc tècnic, sinó que parlem de la major reforma judicial i més ambiciosa des de la Llei orgànica del poder judicial. I Catalunya ha assumit aquest lideratge amb responsabilitat. I s'era plenament conscient tant d'aquest grup parlamentari com des del Govern que això no seria una bassa d'oli. Per tant, i en això sí que estem jo crec tots d'acord, que aquesta reforma era necessària i, bé, s'havia de tirar endavant, no?

La llei té tres grans objectius, que nosaltres també compartim, que són: optimitzar l'organització judicial, agilitzar procediments i acostar la justícia a la ciutadania. La gran novetat organitzativa són els tribunals d'instància amb els seus serveis comuns. I sabem que tot això ha tingut un impacte molt fort tant en l'àmbit organitzatiu com en l'àmbit de recursos humans. L'acoblament a les noves oficines ha afectat milers de persones al servei de l'Administració de justícia i a molts de LAJ. S'han ofert, s'han fet ofertes de llocs als nous centres de treball, s'han adaptat funcions i complements i s'ha respectat el principi de voluntarietat en els procediments d'acoblament. El resultat és que aproximadament un vuitanta per cent del personal s'ha confirmat en les tasques que ja desenvolupava, però dins d'un nou marc organitzatiu, cosa que demostra que s'ha sabut combinar transformació i estabilitat.

A més, aquesta reordenació també sabem que ha coincidit amb els processos d'estabilització de la Llei 20/2021 per combatre l'abús de la temporalitat i tota la problemàtica que això ha generat. Aquí també ho hem de deixar clar, la Generalitat no tenim competències o no té competències ni en la convocatòria d'estos processos ni en l'establiment de mèrits. Tot i això, pensem que el departament ha reaccionat amb rapidesa amb l'acte de nomenament d'interins, com el de la província de Barcelona, que ha permès cobrir pràcticament totes les places, prioritzant persones amb experiència i activant el SOC i les borses de col·legis professionals i de les facultats de Dret quan feien falta candidats.

Sí que els hem de reconèixer que moltes de les demandes que plantegen són de fons: precarietat, càrregues de feina, relacions de llocs de treball. El Govern ha respost amb fets, ampliant plantilla pressupostària, creant noves places estructurals per donar suport als tribunals d'instància i al Registre Civil, adequant complements específics i negociant sempre amb una voluntat d'acord.

És cert que hi han impugnacions de la RLT, com passa a la majoria de comunitats, però també és cert que el desplegament del nou model s'ha pactat amb un suport sindical molt ampli i que el diàleg continua obert per poder corregir tot allò que calgui.

També som conscients d'una altra feblesa que s'ha posat damunt la taula, que és la manca de qualificació d'una part del personal interí –això no ho nega ningú– i per això s'està treballant també en una nova regulació de la selecció, formació i gestió de la borsa d'interins.

En l'àmbit tecnològic, doncs, també la reforma ha exigit una feina enorme i sovint invisible, ara no la desplegaré per manca de temps. Però sí que ens veiem en condicions de dir, segons ens transmet el departament, que avui el nombre d'incidències tecnològiques es pot considerar normalitzat per a un sistema d'aquesta dimensió, i moltes responen a l'alta mobilitat del personal.

També hem parlat de les oficines de justícia als municipis. També jo vull referir-me a una de les innovacions més importants de la reforma, que és fonamental per al futur de la justícia, que són els MASC. I el departament també ha respost amb un pla d'acció integral.

Jo crec que quatre minuts és massa poc temps per abordar amb profunditat tot el que vostès mos han vingut a exposar avui. No obstant, els agraïm la seua exposició, les seues preocupacions. Jo crec que fan molt bé de vindre i assenyalar les disfuncions, que sens dubte s'hauran d'anar corregint.

I bé, per la nostra part, també hem de dir que hi ha un govern que ha complert terminis legals, que ha assumit el cost polític i el més important, ha dialogat amb tots els actors i està disposat a seguir millorant, ja que ja es preveia que una reforma d'aquest calat requeriria ajustos constants.

Doncs ja està. Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn de nou per als compareixents, per un temps màxim de cinc minuts. I en primer lloc, té la paraula el senyor Eduard Presa Garcia.

Eduard Presa Garcia (coordinador autonòmic del Sector de Justícia de la Central Sindical Independent i de Funcionaris)

Hola novament, gràcies. Bé, tots coincidim en que la reforma de la justícia és necessària. D'això no n'hi ha cap dubte. Però aquesta reforma s'hauria de fer de forma consensuada entre tots els operadors jurídics i amb la participació activa dels treballadors. No obstant això, lo que s'ha fet és una llei de forma ràpida i improvisada per poder percebre els fons europeus i de forma no coordinada. I aquest és el problema: no és la reforma, sinó la gestió d'aquesta reforma.

Abans parlava que existia un mal endèmic que és la falta de personal, però n'hi ha un altre a l'Administració de justícia, un altre mal endèmic, que és la lentitud i «pendència» de la justícia. Doncs bé, amb aquesta implantació aquesta lentitud s'ha agreujat de manera exponencial.

També parlava la diputada d'Esquerra Republicana del tema de la mobilitat. Doncs he de dir que aquesta situació ja es preveu a la normativa, ja està prevista a la normativa: són dos anys de congelació del personal que pot romandre en el lloc de treball i després, com que són cossos nacionals –aquesta és la situació actual, en un futur ja ho veurem, però a dia d'avui són cossos nacionals– i hi ha el dret del funcionari de poder romandre o de poder distribuir-se o poder demanar el concurs

de trasllat on es vulgui estar, no? Aquesta situació es podria gestionar o es podria solucionar amb una bona gestió dels concursos de trasllats. El que passa és que l'Administració de justícia, el Ministeri de Justícia en aquest cas..., perquè una altra vegada dir que estem en dos aigües, part depenent de la Generalitat de Catalunya i part del ministeri. Normalment els concursos de trasllat es fan tard, es resolen molt tard, amb errors, això dilata molt que el personal pugui moure's com té dret a fer, no?

I aquesta és una de les situacions que també provoca que no hi hagi un personal destinat en els centres de treball de forma definitiva. Però no és una qüestió..., entenc que no és un dels problemes de l'Administració de justícia o un dels problemes greus que del que aquí estem parlant ara.

També comentava el representant del Partit Popular que quina o quines són les formes o quines són les solucions que es podien fer per evitar aquesta situació. Doncs ja ho he dit a la meua primera intervenció, una és una formació. Deia la diputada del Partit Socialistes que s'havia fet una formació, també al personal interí, etcètera. Aquesta formació ens trobem a la pràctica que és una formació que és insuficient. No es fa en els centres de treball, es fa en el Centre d'Estudis Jurídics, és molt teòrica, són poques hores i no es fa una veritable formació dins del lloc de treball on tu hauries d'estar destinat, amb un personal que cobrés també per aquesta formació. Perquè el que es fa moltes vegades és que el personal que hauria de fer la formació no se'l retribueix de forma adequada, no se li diu qui ha de ser, sinó que es fa: «Vinga, tu et poses aquí i ja t'ensenyarà algú.» Doncs no, això no s'ha de fer així; s'ha de fer de forma professional, perquè, al final, el que estem..., o el que som, som un servei públic per al ciutadà. I el ciutadà lo que vol és que aquesta justícia sigui real, efectiva i justa.

Solucions, doncs, solucionar el tema de la falta de mitjans personals, materials i econòmics. No hi ha diners, no és una administració que doni diners, no és Hisenda, que Hisenda recapta i a tothom li interessa que funcioni com un «tiro». Aquí no, la justícia no funciona així. Doncs hauria de ser...

Una altra qüestió és la revisió dels protocols. Ja ho he dit abans també, aquests protocols s'haurien de revisar, i s'haurien de revisar amb la participació activa dels

funcionaris, que són la part més important de l'Administració de justícia i els representants dels treballadors.

Números, ens deien també vostès que necessitaven números per ajudar-los. Els números els hem demanat a l'Administració de justícia, però no ens els facilita. I amb això és molt difícil saber quines són les carències reals, o amb números determinats, que falten.

Per últim, el tema de les baixes que deia la diputada de Junts. Les baixes no es cobreixen; actualment fins que no hi han dos mesos d'una persona que està de baixa, l'Administració de justícia no posa una persona interina per cobrir aquesta baixa. I això lo que fa és que el personal que està en actiu hagi de treballar

Fitxer 21CJQD7

la seva feina més la del company. Això, un funcionari pot donar el cent i escaig per cent durant un temps –un funcionari, una persona, un treballador, qualsevol–, però si tu fas més del cent per cent de manera continuada, al final el que passa és que tu també pots caure en un procés d'incapacitat temporal. I jo crec que més o menys he contestat tots els dubtes que ens heu plantejat.

Gràcies una altra vegada.

El president

Gràcies. Ara és el torn del senyor Eduardo Montesinos Fernández, del Sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia.

Eduardo Montesinos Fernández (secretari general del sindicat de Treballadors de l'Administració de Justícia a Catalunya)

Sí; gracias. Gracias nuevamente por la oportunidad. En primer lugar, quiero agradecerles a todos los presentes el agradecimiento y el reconocimiento que hacen a los trabajadores de la Administración de justicia, a los que aquí tenemos el bien y el honor de representar. Es cierto que hacen una labor ingente. Es cierto que sin ellos estaría todo absolutamente colapsado. Hacen horas que al final nosotros como sindicato incluso hasta nos ofenden. Digo: «No es posible que hagas tantas. No es

posible que te lleves el ordenador a casa un domingo, un fin de semana y trabajes, porque nadie te lo va a reconocer.» Que afortunadamente sí que lo reconocen ustedes, y nos sentimos muy alagados por ello, pero no tienen un reconocimiento real de este esfuerzo que hacen y al final les acaba perjudicando a la salud. Como en la última intervención el compañero lo ha dicho: claro que les acaba afectando en la salud, porque llega un momento que, claro, la carga de estrés es altísima.

Pero, bueno, también agradezco el conocimiento que tienen todos ustedes de la situación real de la Administración de justicia en Cataluña, porque es bien cierto, es decir, prácticamente todo lo que han dicho ustedes concurre con la realidad que tenemos en los juzgados, en la deficiencia de la justicia: los atrasos, el colapso, el descontrol. Pues sí, todo eso lo tenemos que ir entre todos corrigiendo.

¿Qué se puede hacer? Pues bueno, un poco yo creo, como ha dicho el compañero, el método es claro: invertir en tecnología, invertir en formación, ampliar la gente. El problema de la formación, sí que es verdad que es un problema muy importante que tenemos, porque es un trabajo muy especializado, es muy técnico. Cuando llega un trabajador, una trabajadora nueva en la Administración de justicia, pues que no empieza a funcionar con normalidad, con autonomía hasta que no han pasado seis meses, porque no viene con una formación previa adecuada. Entonces, claro, hay que adaptarlo al sistema judicial, a los procedimientos, a la manera de trabajar, a la manera de trabajar que tiene ese protocolo que es distinto posiblemente al de donde venía, si venía de otro centro distinto. Venía desde la calle, pues ya es un desastre absoluto, y hay que darle un tutor, hay que darle una formación especializada, hay que estar mucho más encima del compañero y de la compañera para que pueda realizar su trabajo con autonomía.

Preguntaba la diputada si ahora era más fácil trabajar o no; obviamente no lo es. No lo es, pero esperemos que sea algo temporal, porque ya lo he dicho, como he dicho antes en mi intervención, hay que adaptar los sistemas tecnológicos, no puede ser que alguien vaya a proveer ahora porque se haya ido a un servicio común de ejecución y tenga que buscar el procedimiento que viene del antiguo Juzgado 1 el procedimiento que viene del 2 del 4, porque le hace perder un tiempo ingente. Porque además tiene que ir modificando paso a paso el encabezamiento o de todos

los documentos que hace, porque vienen encabezados con Juzgado de..., el que sea, de Instrucción número 1 o Juzgado Penal número 2 y no estén adaptados a los nuevos sistemas informáticos. Tiene que dedicarse primero a averiguar de dónde viene, averiguar el origen, a ver el expediente sus antecedentes cuáles son, luego modifíco todos los encabezamientos, porque ya no los puedo notificar con antiguos juzgados, con lo cual cada procedimiento se nos está ralentizando mucho.

Que sea temporal, claro, esperemos que sí; esperemos que este trabajo se vaya haciendo y se vaya arreglando. Sí que es verdad que la justicia es lenta, ya lo he dicho anteriormente y entre todos depende de que la justicia la hagamos eficiente.

En cuanto ya a la última intervención, yo creo que no me dijo ninguna por medio, la última intervención: sí que es verdad que reconocemos toda la formación que se está haciendo, ¡faltaría más! Ya lo he dicho anteriormente, reconocemos el esfuerzo, reconocemos que hemos tenido un acuerdo de garantías hace un año y pico que nos ha permitido una transformación, al menos con respecto a los derechos laborales mantenerlos, obviamente. Y también reconocemos que nos queda mucho por trabajar. La bolsa de interinos que tenemos es del 2017. Tenemos una bolsa que nos va a cumplir casi diez años sin haberla renovado. Tenemos que renovarla, tenemos que actualizarla. Tenemos que hacerlo, es que es urgente. Ya es que estamos con la prórroga de la prórroga de la prórroga, cuando la normativa de la bolsa era de dos años de vigencia y vamos para diez. Y esto perjudica, acaba perjudicando el servicio público de la justicia. Y es labor de todos tener que corregirlo. Pero, bueno, confiemos en que con la labor de sus señorías y la de todos los operadores jurídicos pues podamos realmente sacar esto adelante, que es lo que nos interesa realmente a todos: tener una justicia de calidad y una justicia de proximidad y una justicia realmente eficiente.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Ara és el torn de la senyora Noèlia Medina Montes.

Noelia Medina Montes (secretària general del sector de l'Administració de Justícia de la Federació de l'Administració de Justícia de Comissions Obreres)

Gràcies. A veure, intentaré respondre, sense repetir; hi ha qüestions que ja han tret els meus companys. Però vull començar per una qüestió que s'ha repetit en un parell d'ocasions i vull, si us plau, que quedi meridianament clar. Han mencionat que el conseller, el senyor Espadaler, va dir que aquesta reforma venia avalada pel vuitanta per cent del col·lectiu, i s'hi ha fet més referència. Jo vinc representant l'altre vint per cent, i això que quedi meridianament clar. És cert que les altres organitzacions sindicals havien signat un acord amb el Ministeri de Justícia. Primer un preacord al juliol de l'any 2024 abans de la llei, ho van ratificar al gener de l'any 2025, una vegada publicada la llei i, posteriorment, el mateix acord es va –traduït– signar amb el Departament de Justícia. Comissions Obreres no hem signat cap –cap– d'aquests acords i vull que quedi meridianament clar, perquè s'ha mencionat el consens de la negociació; a nosaltres això ens ha passat de llarg. D'acord?

Concretant ja altres qüestions que s'han mencionat. És ara més o menys fàcil accedir a la justícia? Ho he dit en la meua intervenció: accedir a la justícia comença per una diàspora judicial, a veure on t'has d'adreçar. No sé si vostès deuen haver vist algun cartell que sembla broma, que està penjat en alguna xarxa social, de que si el procediment no sé què, tal funcionari que ha estat a tal planta. No és una broma. A les xarxes socials, hi han molts *fakes*; això, malauradament, no és un *fake*, és la realitat. És el que es troba la ciutadania quan accedeix als òrgans judicials. Començant perquè quan va a un partit judicial i s'adreça al servei d'atenció al ciutadà, aquell servei d'atenció al ciutadà no té ni la informació que hauria de tenir perquè aquell ciutadà pugui resoldre segons quins dubtes més o menys gestionables, ha de pujar a l'òrgan judicial. L'òrgan judicial, a saber on està, a saber si el jutge que porta aquell òrgan judicial està a la mateixa planta o inclús en un altre edifici. És una diàspora. Ho he definit així: és una diàspora. O sigui, no és més fàcil.

Afecta això la salut dels treballadors, la seva salut laboral? És evident –és evident. Nosaltres, igual que els meus companys, quan et ve algun company o companya al local sindical amb un atac d'ansietat, hem de dir que sí, sí que afecta, i molt. Però com de tantes altres qüestions, no en tenim dades. Perquè tampoc tenim una dada d'absentisme. Molt –molt– suposem que s'ha incrementat l'estat de salut dels treballadors i les treballadores de l'Administració de justícia, s'ha incrementat..., ha estat perjudicat per aquesta reforma, sense cap mena de dubte.

La qüestió que es dona que..., una de les qüestions que sempre s'al·lega és que el Consejo General dona les dades fora de temps o... Bé, pot ser fora de temps, d'acord, però dades n'hi ha, per tenir dades de referència n'hi han. I si les dades venen fora de temps, per què surten determinats polítics cada dos per tres i estan penjats als seus webs dient que s'ha reduït la «pendència» en les execucions en un trenta per cent o s'han incrementat els actes de comunicació en un catorze per cent? A veure, si tenen dades per a això, les tenen per establir una RLT com Déu mana, una RLT adaptada realment a les necessitats i adaptar la plantilla a aquestes necessitats, que aquesta és una de les solucions que ens demanava el Grup Popular.

S'ha d'agafar l'estudi de càrregues de treball de cadascun dels òrgans, de cadascun dels partits judicials, de les jurisdiccions, establir una ràtio –com també deia la diputada d'Esquerra– i adaptar les plantilles a les necessitats reals que hi ha a l'Administració de justícia.

El tema de la mobilitat. El tema de la mobilitat és absolutament cert i és també un mal endèmic que patim a Catalunya. Però potser –potser– és que no s'incentiva prou o gens gairebé la gent que ve a treballar a Catalunya a que es quedi treballant a Catalunya. Quan les condicions de treball són pitjors, les retribucions són pitjors, quin incentiu té una persona que ve de fora per arrelar-se a Catalunya? I per què no ens preguntem què passa amb la gent que ja està arrelada a Catalunya i marxa a treballar a fora i es queda fora? És que potser hauríem de començar per aquí.

I per últim, donar les gràcies al diputat d'Esquerra, quan estava a l'altra banda de la Mesa... (*veus de fons*), ai, dels Comuns –perdó–, per reconèixer que som un servei essencial. Perquè, efectivament, l'Administració de justícia és un servei essencial. No dic ni més ni menys, però plantegin-se vostès una qüestió: quan la resta de serveis públics fallen, la ciutadania ha de venir a l'Administració de justícia. Som l'últim, l'últim servei, l'últim recurs que té la ciutadania quan la resta ha fallat. I això no s'ha tingut mai prou en compte.

Moltíssimes gràcies i disculpin, que m'he passat.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn del senyor Valeriano Pérez Berbel.

Valeriano Pérez Berbel (responsable de Justícia de la Federació de Justícia de la Unió General de Treballadors a Catalunya)

Gràcies per totes les intervencions. Afegir-me a lo que diuen els companys, sobretot a reconèixer la gent que està implicada com a professionals, a saber de primera mà quin és el problema i el reconeixement al nostre col·lectiu de funcionaris. I ho diem sempre –és una expressió imaginativa perquè ens entenem–, ens han donat un cotxe amb tres rodes i la quarta roda som nosaltres, si no, no tira el cotxe. Vull dir, és així, fem de roda física. Per què? Perquè tenim tot lo que han exposat els companys, lo que genera salut laboral, empitjorament, baixes. Hem tingut falta de dades, però jo he tingut exemples de, en un lloc concret, dos baixes de cop, en cinc minuts, pum-pum, per un problema de distribució de personal on es premia el que no està al dia, no el que està al dia. D'acord? En aquesta redistribució sí que, més lluny de la finalitat de que l'òrgan funcioni, s'està perjudicant les persones que treballen. Per què? Perquè aquesta mobilitat implica «tu aquí, tu allà». Aquesta desafecció que ens ha trobat aquest tribunal, perquè és una desafecció... El company ho parlava, tu anaves al jutjat, sabies el funcionari, sabies el procediment que tenia el funcionari i et feia un monòleg de l'estat del procediment: l'escrit pendent, etcètera. Ara això és increïblement impossible de saber. És tal la disbauxa que hi ha que hi han procediments escrits que es queden en el núvol.

Bé, allò ja és l'adaptació de la realitat amb mitjans tecnològics, però en el núvol. O sigui, que queden sense distribuir. I un dia repassant veus que n'hi ha un que per la numeració antiga, per l'adaptació, per l'equivalència, queda per allà pendent. Bé, clar, això depèn de qui hi hagi darrere d'aquell escrit pot ser més perjudicial o no.

O si no insisteix i sap on ha d'anar insistir –que aquesta és l'altra–, doncs, poder solucionar-ho abans, perquè jo tinc un escrit presentat i com ja dintre del retard que hi ha és normal que estigui un mes o dos mesos sense proveir, doncs no hi vas fins passats tres mesos. Però és que el funcionari ni el té..., el coneixement que deia el company de saber quin procediment tinc i quin no s'agreuja amb la distribució. Perquè, per exemple, en l'àmbit penal els jutges, vuit jutges van per plaça, d'acord? Aquest és molt més fàcil d'entendre que abans, quasi és el mateix jutjat, perquè 1, 2, 3, 8 a Girona coincideix amb els jutjats que tenien. Cap problema. Però, clar, quan

vas a l'àmbit civil està per procediments. El jutge que fa un judici avui, que és el de l'1, ha de recopilar procediments de totes les seccions que hi han, perquè és el d'aquest, has de saber quin és aquell procediment, què són vuit números del mateix any, l'1, del 25, 1 del 26... Clar, al final arriba un punt que per saber quins judicis... Bé, parlaven articles per aquí que, clar, aquestes disfuncions han arribat inclús a suspendre judicis, amb lo que implica una persona amb dos anys de «pendència» d'un judici que li assenyalin i li suspenguin un judici per aquesta adaptació. Beneïda adaptació i de veritat que se'n recordarà per sempre.

Llavors, aquests problemes d'implementació, amb protocols exagerats, clar, sota, diguéssim, de l'homogeneïtzació del tema, el procediment, l'organització, aquestes tres potes dels serveis comuns, doncs els lletrats, en algun cas, amb els protocols intenten pal·liar això, però són protocols, com diuen els companys, que no hem tingut cap mena d'incidència. A més, moltes vegades ens hem trobat que no estaven ni publicats. Al cap d'un temps el TSJ, la sala de govern, ha publicat protocols de no sé què. Has d'anar a protocols per veure la distribució que ha fet el lletrat director

Fitxer 21CJQD8

si s'ajusta, perquè moltes vegades és una interpretació o una aplicació individualitzada del protocol. On està a l'homogeneïtzació? Vull dir, és que arriba un punt que és la pròpia contradicció.

Parlem d'especialització. Bé, doncs, a Girona, per exemple, el tema de l'especialització en matèria sí que està clar, perquè és per matèries, però els lletrats van proposar –que jo no tinc clar que s'implementi o no– que ells sí que rotarien per no especialitzar-se. Llavors, on queda la coherència? Llavors, tenim que nosaltres sí que ens hem d'especialitzar, però ells no.

Aquestes circumstàncies..., lo que diuen els companys i lo que han parlat, el tema de la mobilitat, tota la raó. Nosaltres tenim una congelació de dos anys mínim –nosaltres–, els jutges a vegades, ni això. Però estem parlant sempre que [#0:00:42] de la provisionalitat del jutge.

El llenguatge, el català, i evidentment és la nostre llengua i nosaltres hem fet plans, hi hem participat, tenim serveis de normalització lingüística, vull dir que és fàcil arribar a això. Però és que si ja la resolució no t'arriba traduïda o no tal, el problema és molt més greu. Nosaltres l'atenció al públic sí que la fem en català. De fet, nosaltres..., jo porto des de l'any 85 a la casa i he vist tota aquesta transformació i, evidentment, fa vertigen. Però és que per a aquest viatge, ja t'ho dic jo, la situació actual no millora la que hi havia abans, perquè abans ens coneixíem tots; ara no es coneix ningú. Però, a més a més, és que no sabem ni on estan els procediments ni el problema específic d'aquella persona.

Llavors, és que ens ho hem de fer mirar, perquè en aquest viatge no hem avançat re. Està clar que és un problema d'adaptació, tampoc vull ser negatiu en tot: espero, desitjo i la meva esperança és que això, amb l'adaptabilitat, com la síndrome d'Estocolm, al final t'adaptes, sortirà. Però sí que és cert que hem de posar de palès i hem de posar èmfasi en totes les mancances que hem dit aquí: formació, problema de borses. És que estem nomenant gent del SOC perquè no hi ha gent a les borses. Aquesta formació, evidentment, és que és per dir-los, saps entrar a aquesta porta, però res més. No està en el lloc de treball. Hem demanat nosaltres un canvi de formació, que no sigui del centre jurídic.

Hi han qüestions que fan inviable aquest canvi de formació, perquè jo entenc que independentment de que sàpiguen què és un tribunal d'instància, perquè ara han de canviar tots els sistemes, sí que és cert que han de saber què és aquest paper. Ens hem trobat interins que els han nomenat i al següent dia, dos dies, tres, han renunciat. Per què? Perquè els han dit: «Aquí tens, espavila.» Per què? Perquè el funcionari..., allò gregari que parlàvem, «no, vens aquí ja t'ensenyarà algú.» És que en detriment de la nostra feina. Sí que ho fas ja per un tema d'empatia i d'un tema quasi d'humanitat. Però és que moltes vegades va en detriment de la teva feina.

Llavors, o fem un sistema de tutories, que existeixen, però és que no dona ni a hora de..., ja t'ho dic, no sé què dir-te quin col·lectiu té una hora més baixa de la tutoria que li fas a aquell nano, amb el problema que tens, que a sobre la teva feina no la tens al dia.

Llavors, formació de qualitat, formació real, formació específica i, evidentment, eficaç. Tots aquests mitjans que parlaven. Què es pot fer? RLTs, s'han de modificar, és cert. I per això trenco una llançà també, hi ha un sistema de revisions –perdoneu que em passo– de les RLTs amb comissions de seguiment. Ens van dir sis mesos, un any, dos anys. Estem dintre, molts d'aquí, jo almenys estic en comissió de seguiment del meu partit judicial per veure què hi ha. Aquí ens van prometre modificacions d'RLTs més àgils. Perquè, clar, amb aquest sistema les RLTs eren molt més àgils de modificar. Però és que veiem que se tornaran a endemitzar els problemes que hi ha. És reforços, prolongacions de jornades, que això és lo que ha fet que quan es fa a l'RLT la dimensió de l'RLT no és real; s'han infradimensionat. Per què? Perquè aquests tres reforços. Tres, sí, és cert, lo que parlàvem de dades, els tres de més de tres anys s'han «apantillat», les que hi havien creades sense contingut econòmic s'han fet. Però és que les prolongacions de jornades, que era un tema de reforç per evitar nomenar funcionaris, s'han tret i en molts casos s'han reduït. Què vol dir això? Que aquesta plantilla que no era real d'un jutjat en llocs que en comptes de crear el deu o esperar-se s'han fet dimensions més petites per no augmentar-lo, amb la promesa que en sis mesos es revisarà i es farà.

Ho torno a dir, hem traslladat problemes vells a una situació nova. En un començament, vull ser positiu: adaptabilitat, temps. Tothom demana cent vuitanta dies, els presidents de clubs i altres, doncs també donem un temps de marge.

Ara, lo que sí que venim a denunciar, i és clar, és la falta de coherència dels caps nostres a l'hora de fer l'aplicació dels protocols. Els tindreu després pregunteu-los-ho; ells diran moltes coses diferents, però hem tingut problemes en aquest sentit: gent que no sap on va, cadires amb l'ordinador amunt i avall, planta de dalt, planta de baix... Nosaltres tenim problemes per seguir els nostres afiliats. Hem anat a llocs, hòstia, no hi és: «Hòstia, ara estàs allà?» És que aquest problema jo ja sé que és inicial, però aquest és un dels problemes greus.

No sé si m'he deixat alguna pregunta per contestar els daixò. És molt poc, cinc minuts, ja t'ho dic.

(Rialles.)

El president

D'acord, moltes gràcies. Agraieixo que en termes generals ens hem adaptat al temps. Sabem que és molt limitat per la complexitat del que estem fent avui. *(Veus de fons.)* En som conscients. I els recordo que, més enllà de la compareixença, també es poden realitzar reunions amb els diferents grups parlamentaris per continuar el que hem fet avui. Però, en tot cas, som conscients de que el temps és limitat i agraieixo que s'hi hagin adaptat.

En tot cas, ara farem un recés. No sé si algun grup parlamentari vol fer alguna puntualització; entenc que en principi no. Llavors, farem un recés per al següent torn de compareixences.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i es reprèn a tres quarts de dotze i dotze minuts.

El vicepresident

D'acord, doncs, si us sembla, comencem, reprenem aquesta Comissió de Justícia amb les segones compareixences.

Compareixences

357-00454/15, 357-00896/15 i 357-00897/15

Donem la benvinguda als nous compareixents. Tenim una representació del Consell de Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Catalunya. Tenim una representació del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia. I tenim una representació de

Fitxer 21CJQD9

l'Associació Professional de la Magistratura. Cada col·lectiu tindrà deu minuts, si sou més d'un representant us ho podreu repartir, tindreu aquest cronòmetre que us indica el temps. Després, els grups parlamentaris intervindran per un temps màxim de quatre minuts i posteriorment tindreu un torn de rèplica de cinc minuts.

Per tant, en primer lloc li dono la paraula al senyor Javier Segura, president del Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya. Endavant, si us plau.

Javier Segura Zariquiey (president del Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya)

Molt bé, molt bon dia. Bon dia, vicepresident de la comissió, resta de membres de la taula, magistratura, lletrats de l'Administració de Justícia, il·lustríssims diputats i diputades.

Comparec avui davant d'aquesta comissió de Justícia en la meva condició de degà dels procuradors dels Tribunals de Barcelona, president del Consell de Tribunals de Procuradors de Catalunya i vicesecretari del Consejo General de Procuradores de España. Ho faig amb respecte institucional, però també amb la responsabilitat que comporta representar un col·lectiu que participa diàriament en el funcionament dels jutjats. Nosaltres, els procuradors, no analitzem el sistema judicial des de la teoria normativa, la vivim des de dins, el sostenim operativament cada dia i aquesta perspectiva pràctica ens obliga a parlar amb dades, amb rigor i amb una mirada comparada amb Europa.

Em permetran començar definint la figura del procurador dels tribunals. Tradicionalment, el procurador ha estat el representant processal del justiciable davant els tribunals. Aquesta definició, tot i ser encertada, avui és del tot insuficient, atès que les funcions que desenvolupem van molt més enllà de la mera postulació processal. El procurador és un operador jurídic especialitzat en la gestió tècnica del procés, impulsem el procediment judicial, assegurem la correcta recepció i trasllat de resolucions a través dels nostres col·legis professionals que s'originen en els tribunals, gestionem la part econòmica del procés judicial: taxes i dipòsits per recórrer, subhastes..., vetllem pel compliment dels terminis i coordinem actuacions amb jutjats i serveis comuns, evitem incidències que podrien derivar en nul·litats i retards acumulatius i, en definitiva, acompanyem els ciutadans i ciutadanes en tot el camí, sovint complex, que comporta enfrontar-se a un procés judicial fins a la sentència i posteriorment en la seva execució. Exercim una funció de col·laboració activa amb l'Administració de Justícia, aportant especialització processal i continuïtat

tècnica. La nostra tasca complementa la dels jutges i jutgesses, magistrats i magistrades, i es coordina especialment amb els lletrats i lletrades de l'Administració de Justícia, que tenen un paper central en les oficines judicials i en la direcció tècnica del procediment, molt especialment en la fase d'execució.

Cal destacar en aquest punt la gran importància que han adquirit els lletrats de l'Administració de Justícia com a professionals en la implementació del nou model dels tribunals d'instància. Quan aquesta coordinació és fluïda i l'organització interna és estable i ben articulada, el sistema funciona amb més eficàcia; quan no ho és els efectes es multipliquen i perjudiquen seriosament el funcionament del sistema judicial, i en última instància, qui ho pateix és el ciutadà, el justiciable, que acudeix per necessitat al servei públic de justícia.

La qualitat d'un sistema judicial no es mesura només per les sentències dictades, es mesura per les sentències executades. De res serveix una sentència dictada per un jutge si no se'n fa complir escrupolosament el seu contingut. Segons l'estudi «La ejecución de las sentencias judiciales» elaborat per Sigma 2 pel Consejo General de Procuradores d'Espanya, l'Estat espanyol es troba a la cua d'Europa en el temps mitjà d'execució de sentències judicials, només per davant de Grècia. Les dades són contundents: a Espanya només el vint-i-cinc per cent de les sentències s'executen en temps i forma adequats; a Estònia, a Bèlgica, la taxa pot arribar al vuitanta-cinc per cent; a França, Països Baixos, Luxemburg o Lituània oscil·la entre un quaranta i un seixanta per cent. Aquest diferencial europeu no és marginal, és estructural. A més, la lentitud de l'execució de sentències dineràries ha estat estimada en un impacte econòmic potencial d'uns 11.000 milions d'euros. Quan una sentència no s'executa, el dret reconegut esdevé declaratiu, però no efectiu, i és precisament aquí on la procura té un paper nuclear. Som els professionals que intervenim directament en la fase executiva, per tant, qualsevol reforma judicial que no millori la fase d'execució, quedarà incompleta.

L'elevat grau de congestió judicial que pateix el nostre sistema no es resoldrà únicament amb la creació de més jutjats, sinó amb un millor aprofitament del potencial professional existent. Els procuradors dels tribunals creiem fermament que podem contribuir a millorar aquesta fase del procediment judicial i amb això fer que

el servei públic de justícia millori substancialment i adquireixi el nivell de qualitat que la societat n'espera. Malauradament, encara avui en dia això no és així de cap de les maneres, i això, senyors diputats i diputades, ha de canviar d'una vegada per totes.

Ens centrarem ara a Catalunya i a Barcelona, situant el focus a Catalunya, on comptem amb un total de nou col·legis de procuradors a Barcelona, Girona, Lleida, Mataró, Tarragona, Terrassa, Manresa, Reus i Tortosa; el de Barcelona, que compta amb diverses delegacions, és el més gran i actualment té 576 professionals exercents, mentre que el conjunt de Catalunya exercim 964 procuradors i procuradores. Durant l'any 2025 hem superat àmpliament a Catalunya les 900.000 notificacions rebudes encara en paper. Hem gestionat més de sis milions de notificacions telemàtiques a través de LexNet i més de 550.000 a través de l'eina Noticat. A nivell estatal som 9.096 procuradors i procuradores actualment, on el setanta per cent d'aquests professionals són dones. Generem 58.000 llocs de treball directe i contribuïm amb més de 800 milions d'euros al PIB del país. Aquestes xifres permeten dimensionar la importància estructural del col·lectiu dins del sistema judicial.

La Llei orgànica 1/2025 ha introduït els tribunals d'instància com a nova estructura organitzativa. Els objectius són molt legítims: racionalitzar recursos, unificar criteris, flexibilitzar la distribució d'assumpes i reduir la litigiositat mitjançant els marcs. Conceptualment, el model és coherent i era del tot necessari un canvi. Així ho va expressar també el conseller de Justícia, el senyor Espadaler, en la seva compareixença del passat 20 de febrer, quan va afirmar que tenim els deures fets i els hem fet en un marc complet, intens i d'una manera concertada amb tots els agents per complir els terminis i fer efectiva aquesta llei. Des de la procura, reconeixem l'esforç organitzatiu i la voluntat de planificació que s'ha desplegat. Ara bé, més d'un any després de l'entrada en vigor d'aquesta llei, la implementació pràctica presenta tensions que no podem pas ignorar. Hem detectat un descens aproximat del vint per cent de la mitjana diària de resolucions notificades des de la implantació del nou model. Aquest indicador és especialment rellevant perquè la notificació és l'expressió material de l'activitat resolutiva, i si disminueixen les notificacions, disminueix el ritme efectiu del sistema.

Entre les dificultats observades pels procuradors hi trobem una elevada interinitat del cos funcional que alenteix molt el procés judicial i, per tant, desapareix l'agilitat volguda; canvis interns en funcions sense formació suficient; problemes d'adaptació tecnològica i desajustos en la coordinació interna. En un partit judicial de gran volum com Barcelona, aquests desajustos no es dilueixen, s'amplifiquen, l'escala multiplica l'impacte de qualsevol fricció organitzativa, es tradueix en un retard acumulatiu. Per això, considerem que la valoració del procés d'implantació ha de combinar el reconeixement dels esforços institucionals amb una anàlisi objectiva dels resultats operatius. La reforma també s'ha vinculat a la digitalització. La tecnologia és imprescindible. La intel·ligència artificial pot ser útil en la gestió documental i en l'organització dels processos, però la tecnologia no pot compensar per si sola els defectes estructurals. Si no hi ha interoperabilitat real entre plataformes, si els sistemes fallen o si la infraestructura no és estable, la digitalització pot generar fricció en lloc d'agilitat.

Els procuradors hem invertit recursos propis per adaptar-nos a l'entorn digital, però la responsabilitat estructural recau en l'administració. En aquest context, volem tornar a posar sobre la taula la reivindicació històrica del nostre col·lectiu, l'accés regulat al Punt Neutre Judicial. Com saben vostès, o si no, i m'ho permeten, els hi explico breument, el Punt Neutre Judicial és una de les eines informàtiques més importants al servei de l'Administració de Justícia. Permet consultar de manera centralitzada i segura dades dels justiciables procedents d'altres organismes públics, com ara l'Agència Tributària, la Seguretat Social o la Direcció General de Trànsit, o inclús els Registres de la Propietat. Es tracta, per tant, d'una eina absolutament imprescindible per a obtenir informació patrimonial fiable en els procediments judicials, especialment en la fase d'execució de sentències. Doncs bé, l'accés regulat dels procuradors al Punt Neutre Judicial per a determinades consultes patrimonials en fase d'execució, en aquells procediments en els que ja ostentem la representació processal, és una demanda històrica del nostre col·lectiu que permetria reduir de manera significativa el temps mitjà d'execució de les resolucions judicials. Si volem aproximar-nos als estàndards europeus d'efectivitat d'execució de sentències, que segons els països se situen aproximadament entre un quaranta i un seixanta per cent i arriben, com us deia, fins al vuitanta-cinc per cent en alguns sistemes

especialment eficients, hem d'actuar sobre els mecanismes pràctics que fan possible aquesta execució. I és precisament aquí on la procura pot aportar un valor afegit.

L'accés controlat i garantista a determinades bases de dades patrimonials permetrà localitzar béns amb molta més rapidesa, evitar dilacions innecessàries i dificultar maniobres fraudulentess per part de les persones obligades a complir una sentència. No es tracta d'una reivindicació corporativa, es senzillament una proposta d'eficiència sistèmica al servei de la tutela judicial efectiva. Respecte del dret de la tutela judicial efectiva, no s'esgota en obtenir una sentència, sinó que inclou la seva execució en un termini raonable de temps. Quan només el vint-i-cinc per cent de les sentències s'executen correctament tenim un dèficit estructural que afecta el nucli mateix del dret fonamental de la tutela judicial efectiva. La reforma dels tribunals d'instància ha de mesurar-se també en termes d'execució efectiva.

Conclusió, il·lustres diputats i diputades, no podem permetre que la premura en la implantació ens impedeixi obrir un servei públic de justícia de qualitat, com correspon a un estat de dret del segle XXI. Les dades europees ens indiquen que encara tenim recorregut per acostar-nos als estàndards d'eficiència dels països del nostre entorn. Les dades d'execució ens mostren que el marge de millora és real i objectivable. Portugal n'és un exemple clar, els socialistes portuguesos s'han convertit, amb el vistiplau del seu govern, amb autèntics agents d'execució, amb resultats immillorables en la fase d'execució judicial, i han passat a ser dels països amb un elevadíssim percentatge de saturació judicial a ser l'enveja europea pel que fa a l'eficàcia a l'hora d'executar allò que es dicta per sentència judicial.

Senyores i senyors, la justícia espanyola, i per tant també la catalana, ha de mirar cap a Europa i assumir les bones pràctiques que funcionen en altres països del nostre entorn. Incorporar i adoptar allò que dona bons resultats a fora és una oportunitat estratègica per modernitzar el nostre sistema judicial i fer-lo més eficient, sense més dilacions. S'ha d'avançar ja cap a una justícia més interoperable, més professionalitzada i amb el ciutadà al centre de tot. Catalunya concentra el volum més elevat d'actuacions judicials i Barcelona és un entorn d'alta complexitat organitzativa. Un any després de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, la implantació dels tribunals d'instància continua en fase de consolidació. És un procés

exigent, estructural i de gran abast que requereix temps, ajustos, coordinació constant entre tots els operadors jurídics. Des de la procura no plantejem un debat ni una crítica abstracta, aportem una anàlisi basada en dades, en comparativa europea i amb experiència operativa diària. Coneixem la fase d'execució des de dins perquè hi intervenim cada dia. Som especialistes en impuls processal i materialització de resolucions judicials, podem contribuir a millorar els indicadors d'execució, podem reforçar l'eficiència del sistema, podem aportar solucions concretes com l'accés regulat al Punt Neutre Judicial o una millor integració funcional en la fase executiva, que ajudin a reduir terminis i a incrementar l'activitat real de les sentències.

Acabo. Moltíssimes gràcies. Moltíssimes gràcies per la vostra atenció. Confiam que la compareixença avui aquí, en seu parlamentària, tingui els seus efectes. Tal com ens demanava el conseller Espadaler en aquesta mateixa sala o en una altra, i avui també ho fa, la procura, convidem a tots els grups parlamentaris a participar en la posada en marxa d'un nou model de justícia que recull la Llei orgànica 1/2025, amb totes les propostes que ajudin a afrontar aquest repte que tenim tots els implicats per tal de fer-ho possible i dotar el país d'un model de justícia exemplar que, indubtablement, com una de les primeres conseqüències, ens farà també un país econòmicament més avançat. A partir d'aquest moment restem oberts la vicedegana Margarita Ribas i jo, per a qualsevol qüestió que tinguin a plantejar i estarem encantats de respondre'ls en tot allò que puguem i sapiguem.

Moltíssimes gràcies a tots els presents.

El vicepresident

Moltes gràcies, president. Sapigueu que teniu un segon torn, per tant, si alguna cosa us queda en el primer torn podeu anar al segon, tot i que en aquestes compareixences no som estrictes pel que fa al temps.

Ara és el torn del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia, i té la paraula, entenc, la vocal senyora Marta Almuni.

Marta Almuni Cañellas (vocal Junta Nacional, del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia)

Hola, bon dia a tots. *Buenos días a todos.*

Desde el Colegio Nacional de Letrados de la Administración de Justicia, asociación mayoritaria de este cuerpo jurídico con más de 1.300 colegiados en toda España, queremos manifestar que el ANUMU es una realidad prácticamente en Cataluña, salvo en grandes ciudades como en Barcelona y algunos flecos de otras poblaciones. El Colegio Nacional de Letrados de la Administración de Justicia siempre ha estado a favor de este modelo de oficina judicial para todo el territorio nacional, el cual creemos que en ningún caso menoscaba la independencia judicial, sino que la refuerza.

Tenemos que decir, orgullosa, que el mérito de esa implantación es en mucha parte del Departament de Justícia. Queremos agradecer a las señoras Maite Casado y Yolanda Aguilar

Fitxer 21CJQD10

por recibirnos hace más de un año a fin de informarnos de lo que se nos venía, por las reuniones que hicieron en todos los partidos judiciales contestando a todas, absolutamente todas las preguntas de forma cierta y sincera. No me olvido de Jero, de Adriana, de Juan Mínguez, del CISPI en general, de Mercedes, *la gerenta*, todo el personal del Departamento, encantador, que nos ha ayudado con las mudanzas; el chico de riesgos laborales, Xavi, por tantos sí y tan pocos nos. Tampoco me olvido de todos los operadores jurídicos, abogados, procuradores y graduados sociales. Gracias por vuestra comprensión y también por vuestra paciencia.

Cataluña ha sido un referente para las autonomías del Estado dado que, como ya sabéis, aún hay algunas con una implantación o un acoplamiento casi inexistente o simbólico. Pero como cualquier éxito, este no ha estado exento de daños colaterales. Algunos de estos daños eran inevitables, inherentes a cualquier transformación, otros se pueden imaginar, transformar en un año una estructura que tiene 150. Insólito. Creo que lo más ilustrativo para describir estos daños evitables es la absoluta inexistencia de personal de cualquiera de los cuerpos generales, gestores, tramitadores y auxiliares, en las bolsas de interinos. A partir de hoy, y según se nos comunicó, se han publicado las ofertas de trabajo en el Servei Públic d'Ocupació de

Catalunya per tal d'omplir aquestes borses i poder cobrir la falta de personal tan elevada que tenim. ¿No era que ser funcionari era la bicoca? Trabajas poco y cobras bien. ¿Será que ya no es así? ¿Será que ya no se trabaja poco? ¿Será que ya no hay buen ambiente de trabajo? Serà que ja no es cobra bé?

La gent ja no vol ser funcionària, ni tan sols quan no és necessari que aprovi la posició pertinent. I no, si us plau, no ens digueu que l'idioma és la barrera, que aquesta excusa ja no té credibilitat ninguna. Tampoc ens vingueu amb que la vida a Barcelona és cara, ja que té difícil solució, i si no, mireu el País Basc, Navarra, Ceuta o Melilla, que ràpidament han solucionat un problema semblant. Avui en dia, ser funcionari o funcionària s'acosta més al càstig que al regal. Càrregues de feina inassolibles i per tant, desmotivants, les RPT són correctes, però la realitat està molt lluny d'elles. Moltes places vacants sense cobrir, ens dieu que no es cobriran fins, com a mínim, transcorreguts dos mesos de la baixa. Dos mesos ja em sembla moltíssim, honestament, però és que en passen quatre i seguim amb la plaça vacant.

L'altre dia, a la reunió de seguiment de la implantació de la NUMO, el Departament de Justícia ens va dir que no hi ha suficient pressupost per cobrir tanta baixa, però nosaltres ens preguntem quin és el problema, la manca de pressupost o la multitud de baixes? Per què hi ha tanta ansietat i depressió entre el personal de Justícia? Però si tenim un bon horari, si treballem poc, si cobrem bé, què és el que està passant? Ara ve l'altra excusa de sempre: és que la gent s'aprofita, els funcionaris tenen molta cara. Encara que fos així, no ens ajuda escudar-nos en aquesta justificació, doncs ens condemna a un estat de desànim perpetu.

I és clar, aquí és on els lletrats i lletrades de l'Administració de Justícia hem de navegar. Primer intentant salvar el nostre lloc de feina amb un acoblament enverinat per part del Ministeri de Justícia. *Dios aprieta, pero no ahoga*. En el nostre cas, el Ministeri ens ha pressionat i ofegat. Si no, quina explicació teniu perquè siguem pràcticament l'únic cos de l'Administració pública, que no de Justícia, sense teletreball més de dos anys després de revocar-lo per regular correctament? Però no acaba aquí el nostre viatge per la NUMO, ja que hem tractat i tractem encara de treballar amb certa dignitat. Però quina credibilitat i lideratge creieu que podem tenir si pràcticament tot el que ens queda és repartir el treball de les taules buides de

l'oficina, tractant de ser el més equitatiu possible dins de la injustícia que suposa carregar de feina a altres treballadors exemplars? Com creieu que és el nostre dia a dia formant al personal que després marxa, o formant a altres companys i companyes, també lletrats i lletrades, també acaben marxant?

A la reunió que anteriorment he mencionat amb la senyora Casado i Yolanda Aguilar ens van demanar el nostre suport, el suport dels lletrats i lletrades de l'Administració de Justícia per tirar endavant la NUMO, ens consideraven indispensables per a una correcta i real implantació. Segons ens van dir, la implantació de la NUMO ha tingut una dedicació i implicació plena per part del cos de Lletrats de l'Administració de Justícia. Si no, honestament, no crec que hagués sortit endavant. Hem vist els companys i companyes fent hores i més hores per tal de poder complir uns terminis impossibles, imposats, i arrencar amb certa decència el nou servei. I ja sabeu, el que *con mucho trabajo se adquiere, mas se ama*. Però ara som nosaltres els que us demanem el vostre suport. Us preguem que tots aquells ciutadans que acceptin l'oferta de treball abans esmentada, que vinguin formats, però que vinguin informats de veritat, no només un curs teòric, sinó també un curs pràctic amb una remuneració decent per a qui s'anima a tutelar aquestes pràctiques. Us preguem que aquesta formació es faci abans de posar un peu a l'oficina judicial. Si no, la persona que arriba és més una càrrega que una ajuda. Us preguem que el règim disciplinari dels cossos generals sigui una realitat i no només un paper escrit. I per últim, us preguem que feu més atractiva Catalunya perquè la gent hi vulgui treballar, perquè vulgui formar part dels seus serveis públics. És necessari el plus de penositat com el sol·licitat per part de la magistratura, i que nosaltres, com a associació majoritària, també reivindicuem. I ja sabeu el que deia Aristóteles: no cal un govern perfecte, es necessita que sigui un govern pràctic.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies per la seva intervenció i per ajustar-se sobradament al temps.

Ara és el torn de l'Associació Professional de la Magistratura i té la paraula la senyora Patricia Brotons per un temps màxim de deu minuts.

Patricia Brotons Carrasco (membre del Comitè executiu nacional de l'Associació Professional de la Magistratura)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador) presidenta del Tribunal d'Instància, concretament Tribunal d'Instància de Sabadell i també com a membre de l'executiva de l'Associació Professional de la Magistratura, que, com saben, és l'associació majoritària de jutges i magistrats. És simbòlic que els jutges siguem els últims en parlar amb aquesta comissió, em permetran fer la petita menció.

He estat escoltant també les compareixences anteriors i tota l'estona escoltava crisis, no?, que malament estem, que malament funciona, i per què en comptes de parlar de crisi, parlem d'oportunitat? Jo soc una persona positiva i venim a traslladar una actitud positiva per part de l'associació. Aquesta llei orgànica 1/25, evidentment, remou el sistema tal com el coneixíem i crea una estructura de nou i completament diferent al que veníem tenint fins. Ara és una oportunitat, és una oportunitat perquè les coses funcionin i, evidentment, hi ha mancances. Tenim un sistema molt debilitat i hi ha moltes febleses. Què ha fet aquest nou sistema? Ha fet aflorar aquestes febleses, aquestes mancances. Què hem de fer nosaltres? Hem d'intentar suplir-les, hem d'intentar agafar aquesta llei –que no la valoraré, evidentment, perquè no em pertoca, soc jutge i aplico les lleis–, hem d'agafar aquesta llei i veure que és una llei que ens ofereix una oportunitat, una oportunitat perquè per primer cop l'Administració de Justícia de Catalunya –tan de bo sigui així arreu de l'Estat, jo ara em refereixo a la meva comunitat autònoma–, sigui un servei de qualitat i un servei que ofereixi una prestació essencial per als ciutadans. Recordem que la solució de conflictes dels ciutadans és una necessitat i és una professió que existeix molt, molt abans de que nosaltres vinguéssim a aquest món.

Seré reiterativa, perquè ja hem fet front als diferents punts i el que necessitem per fer que això funcioni. Hem de partir de que no tenim tampoc dades oficials, és a dir, que la meva diagnosi és una diagnosi una mica personal, no?, com a presidenta del tribunal i com a jutge de trinxera; estic en un jutjat d'instrucció, perdoneu, plaça judicial amb una secció d'instrucció d'un tribunal d'instància, així que sé molt bé el que és el dia a dia dels jutjats. Baso la meva compareixença, que jo crec que em

sobrarà temps, amb quatre punts que són essencials i que ja s'han fet menció anteriorment. El primer, el repte de la digitalització, ho dic jo, que vinc amb papers en comptes d'ordinador, després m'he donat compte que m'hauria d'haver portat el portàtil per fer una presentació com cal. El repte de la digitalització. Necessitem eines molt eficaces i molt ràpides per poder digitalitzar tots els procediments judicials, i necessitem personal que ho faci, perquè jo no li puc dir al tramitador que porta 200 prèvies, «no escolta, a part de tramitar-me les 200 prèvies, posa't a escanejar els procediments». Això no té cap tipus de sentit. Necessitem màquines que digitalitzen de forma molt ràpida i necessitem també personal, personal format que ho pugui dur a terme i que no sobrecalegui els nostres funcionaris. Hem de tenir en compte, vostès ja ho saben, però que la jurisdicció penal seguim partint de l'expedient en paper. La Llei Orgànica 1/25 parteix d'aquesta premissa meravellosa que l'expedient és un expedient judicial electrònic, i no és així. Llavors ens trobem amb les situacions kafkianes que aquest nou sistema ha comportat, que potser un funcionari que ara està insert en el servei comú de tramitació i que li venen a preguntar sobre un procediment, està a la planta 6, el procediment està a la planta 1, el jutge que coneix aquell procediment està a la planta 12, i el que pot impulsar aquest procediment està a la planta 9; aquesta és la situació kafkiana que ha creat aquesta llei, la qual cosa es pot resoldre amb la digitalització dels expedients.

Després, una altra cosa molt lligada amb això la connectivitat. Necessitem eines que permetin una connexió directa bidireccional amb la resta de comunitats autònomes i també amb altres òrgans que ens puguin proporcionar una sèrie de recolzament. Per exemple, les oficines municipals, és que les tenim molt oblidades, però la llei estableix que les oficines municipals poden servir de suport als òrgans judicials. Jo no he fet cap videoconferència amb un jutjat de pau, de moment, perquè no tenen eines. Anem a fer d'aquesta oportunitat que crea la llei que estableix oficines municipals, antics jutjats de pau com a suport, com a recolzament dels òrgans judicials, anem a utilitzar-los, anem a dotar-nos de les eines corresponents. Després també hem de tenir en compte que cada cop que es demana una mesura tecnològica a un jutjat has d'esperar un mínim de sis mesos, un any perquè te'l implementin. El Webex perquè gravi, perquè podem fer telecomunicacions, als jutjats ens barallem entre nosaltres: «no, vaig jo a aquesta sala, que tinc una videoconferència; no, però

és que aquesta sala la tinc jo». Posem un sistema de videoconferència a cada sala. Aquest seria el segon gran repte.

El tercer pilar fonamental que ens exigeix aquesta Llei orgànica 1/25 és l'arquitectura judicial. Hem passat d'edificis estancs, d'edificis compartimentats, a la necessitat d'un edifici col·lectiu. Ja no estem parlant de grups estancs de funcionaris, sinó estem parlant d'una col·lectivització de funcionaris que requereix que estiguem parlant d'espais col·lectius. Necessitem tirar parets, necessitem, en el cas que pogués ser, nous edificis. L'edifici de Sabadell –i la consellera em consta que el coneix bé– té plantes molt petites, molt estanques, molt compartimentades. Això no s'avé bé amb el nou sistema perquè no permet una fluïdesa d'informació entre els funcionaris i entre els jutges. Anem a tirar parets, anem a invertir en això. I amb això sí que vull agrair públicament tot l'esforç i tota la implicació del Departament de la Generalitat que està fent, em consta, en tots els edificis judicials, en particular en el de Sabadell, que és un edifici molt complex, crec que estan fent una tasca molt gran i que s'estan implicant de debò, tenint en compte que la Llei orgànica 1/25 els ha atribuït a les comunitats amb competències transferides una funció i una tasca dantesca de reorganització de tots els edificis judicials, i molt em temo, tot i que no ho sé, sense cap tipus de pressupost, és a dir, que els han implicat a vostès una tasca pressupostària immensa. Aquest seria el gran tercer pilar, l'arquitectura judicial.

I el quart pilar, que no me'l puc oblidar, és el capital humà. Si l'Administració de Justícia funciona, i ha funcionat fins ara, i segueix funcionant amb les seves mancances, no diré que tot és perfecte, evidentment, la justícia «tardia» és una justícia injusta, i això els jutges i magistrats ho tenim molt clar, però si funciona és pel personal que està, és per tots els que formem part, de procuradors, per lletrats, per funcionaris, per graduats socials, per forenses, per fiscals, per jutges..., per tota la gent implicada. A aquesta gent li hem de donar recolzament, hem de fer que la seva feina sigui més fàcil. Ara mateix no és una feina fàcil. Hem parlat de les vacants. Jo els vull donar una dada, una d'específica que m'ha proporcionat la degana de Barcelona: la secció de Família, Infància i Incapacitat, creada l'1 de gener del 2026, fa tres mesos, té 12 places judicials, 12 jutges, jutjats; des de la seva creació fa tres mesos hi han hagut 39 cessaments de funcionaris. Això és ingestible. Ja saben

vostès que han sortit les noves relacions de llocs de treball, també els processos d'estabilització amb els que estem immersos, i això ha comportat una desorganització dels funcionaris que és molt difícil d'encabre amb aquesta nova modalitat, amb aquest nou sistema.

Necessitem cobertura total de les places. Aquí sí que els demano un esforç pressupostari, treguin d'on sigui, d'altres partides... L'Administració de Justícia quan funciona i quan funciona bé, pot no ser deficitària. Si ara tinc baixes, les baixes provoquen més baixes, perquè aquestes baixes suposen que generen més treball per a la resta dels intervinents. Anem a invertir diners, no són diners tirats a la «basura», són diners ben invertits que venen a contribuir a una millora de l'Administració de Justícia. I evidentment, ja saben vostès que tenim aquí un problema deficitari, estructural, històric, falta de jutges i magistrats. A Catalunya tenim una situació increïble, per què? Perquè aquesta cobertura es realitza amb jutges de primer destí, jutges recent sortits de l'escola, que són, evidentment, molt benvinguts, però que són jutges normalment en fases de criança, és a dir, que són tributaris de llicències de paternitat, maternitat –ja no sé com s'ha de dir de forma correcta–, i són jutges que després d'un any a Catalunya malauradament marxen. Per què? Per moltes raons, no només pel català i pel dret foral propi, que també, també estem molt «esquinats», ho hem de tenir en compte. Nord-oest, una persona de Galícia o una persona d'Andalusia, segurament no li queda gaire bé estar a Catalunya. La carestia de vida també és un altre handicap, i la càrrega de treball dels jutjats de Catalunya. Totes aquestes consideracions les hem de tenir en compte i hem d'adoptar mesures per fer que les places judicials de Catalunya siguin més atractives i siguin permanents. El ciutadà es mereix un jutge i un magistrat permanent que tingui una trajectòria llarga i consolidada, que sigui a Catalunya i que pugui vetllar pels drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya.

Així que, en conclusió, diputats, diputades i membres de la Mesa, hem d'agafar aquesta llei com una oportunitat, són quatre pilars que crec que hem anat repetint tots els intervinents en aquesta comissió. Anem a

Fitxer 21CJQD11

posar-nos mans a l'obra, anem a intentar invertir tots els recursos que tinguem i anem a fer d'aquesta llei una oportunitat per fer de l'Administració de Justícia un servei de qualitat i un servei eficaç per a tots els nostres ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies –magnífic, puntual!– per les vostres intervencions inicials. Ara és el torn dels grups parlamentaris, en primer lloc serà el grup proponent, que és el grup parlamentari del Partit Popular, i té la paraula el seu portaveu, el diputat Pere Lluís Huguet, per un temps màxim de quatre minuts.

Gràcies.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies vicepresident, i en primer lloc agrair-los la seva presència i les seves explicacions.

Des del Partit Popular vam demanar la seva compareixença perquè creiem que era un moment, com ha dit la magistrada, és un moment especial a l'Administració de Justícia. Crec que tots estem d'acord que una estructura judicial del 1870 no podia continuar, tots estem d'acord en què havia d'afrontar una reforma, però potser els problemes s'han produït i aquí és una mica on voldria jo demanar-los opinió.

M'ha preocupat molt la dada que ens ha donat el degà del Col·legi de Procuradors de Barcelona: que s'hagi reduït un vint per cent les notificacions, això és gravíssim, perquè si els procuradors tenen una reducció del vint per cent de les notificacions vol dir que hi ha un alentiment importantíssim a l'Administració de Justícia des de la implantació de la llei, el qual moltes vegades penses que potser l'eficiència només està en el títol de la llei, perquè no ha comportat una eficiència. Abans hem escoltat els sindicats, els treballadors dels jutjats. Ens preocupa, sobretot, dos aspectes fonamentals, i només tinc quatre minuts, no puc..., però crec que ha sigut reiteratiu per part de tothom, no?, que els mitjans econòmics i personal. Jo crec que són les dues coses que ens fan falta, i són les dues grans caresties d'aquesta llei.

Des del Partit Popular vam reclamar la memòria econòmica de la llei. Implementar una reforma d'aquest calat a l'Administració de Justícia, reformar tota l'Administració de Justícia de Catalunya sense una memòria econòmica, sense saber quant costarà, està comportant això; les parets..., tirar parets costa diners i, per tant, necessitem adaptar els edificis judicials i per això, a més, crec que aquests mitjans... I també una qüestió important, algunes comunitats autònomes ho han demanat, el termini dels sis mesos de pròrroga de la implantació. No sé si vostès estan d'acord en què potser hagués sigut millor demanar aquesta pròrroga dels sis mesos perquè intenteu implementar d'una manera més adequada. Des del Partit Popular al Congrés demanàvem un any o dos d'implementació. Tenim..., vostè és d'un jutjat d'instrucció, no tenim l'expedient electrònic, continuem amb el paper a una de les jurisdiccions més importants de la Justícia, que és la penal i per tant, això, a més, comporta buscar un expedient ara als jutjats ens tornem bojós, vull dir, trobar l'expedient, no sabem quin funcionari ho porta tot això. En canvi, en un expedient judicial en què els advocats o els procuradors puguem accedir directament i interactuar amb l'expedient judicial millorava tot el sistema. En aquests moments hi ha un caos per trobar tant sols un expedient.

I, per tant, el que els volia preguntar és que el que ens interessa saber molt, ara ja està fet i ja no podem fer grans coses, però sí que quines són..., des del Partit Popular li voldríem demanar quines són les opcions que tenim, què podem fer. En aquests moments necessitem cobrir les vacants, m'agradaria saber..., vull dir, sembla ser que vindran 90 jutges amb aquesta promoció de 500 jutges, però és que el TSJ diu que ens falten 200, efectivament, m'agradaria saber perquè potser no se'n parla tant, els lletrats de l'administració de Justícia, quants fan falta? Les plantilles, efectivament, tenim un problema de mobilitat, demanen el trasllat. Des del Partit Popular vam presentar una moció perquè hi hagués uns complements per als jutges i una altra per als lletrats de l'Administració de Justícia. Hem d'estabilitzar aquestes places, sense estabilitzar-les no podem fer que l'Administració de Justícia funcioni.

I després també, els lletrats, que a partir d'ara seran els caps de personal..., els directors de les oficines judicials funcionaris. Quants funcionaris ens fan falta a Catalunya per cobrir realment i que funcioni l'Administració de Justícia?

I acabo, vicepresident, només donar les gràcies als procuradors. Efectivament, si incrementem les funcions dels procuradors amb l'execució de sentències, millorarem la nostra justícia, i això s'ha fet en altres països europeus i per tant, creiem que és una part important d'aquesta millora de l'administració, utilitzar uns professionals experts perquè puguin executar les sentències.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat.

Ara és el torn de la diputada i portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Ariadna Urroz, per cert, incorporada en aquesta comissió després de la seva maternitat; ben tornada.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, vicepresident.

En primer lloc, des del grup de Junts per Catalunya donar-vos les gràcies per la compareixença d'avui i per tota la feina que feu el Consell de Col·legi de Procuradors, evidentment a l'Associació Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia i l'Associació de Professionals de la Magistratura per poder aprofundir avui en aquest desplegament de la Llei Orgànica 1/2025, explicant-nos de primera mà com ho esteu vivint. De veritat que us agraïm molt aquesta experiència.

Ja m'hi he referit una mica l'anterior intervenció, però avui també ha tornat a sortir en aquesta, que tots estem d'acord que evidentment, abans de l'entrada en vigor de la llei l'Administració de Justícia ja patia de greuges estructurals que, evidentment, tot i l'entrada en vigor recent, segueixen patint, seguim patint aquesta congestió judicial, les demores en assenyalaments, la falta de recursos materials, econòmics i personals que fan que la justícia no pugui ser tan àgil com voldríem. Crec que també s'hi han referit, que si la justícia no és ràpida, deixa de ser justícia. El Consell de Col·legis de Procuradors deia: si les sentències no s'acaben executant o s'executen tard, tampoc és justícia, i al final el ciutadà, que és qui demana justícia, no l'acaba percebent com a justa, crec que la feina que fem entre tots queda una mica en paper mullat, i això és la feina que entre tots ens hem de conjurar per poder revertir, i per

això estem avui aquí, perquè realment l'Administració de Justícia és un servei essencial i cal que així tothom la pugui percebre.

I si bé és cert, també, com han comentat els companys, que tenim una estructura judicial plantejada el 1870 i que, per tant, crec que tots estem d'acord en què calia una transformació profunda, que va ser amb la Llei 1/2025, volia preguntar-los també si creuen que el temps de desplegament ha estat suficient. En l'anterior compareixença han fet molt esment per part dels sindicats en que potser calia més marge de temps per poder fer aquesta transició, poder-la fer amb la màxima de les garanties, s'ha fet amb tres fases que s'ha anat corregint també errors i mancances a mesura que anaven arribant, dit pel propi conseller, a l'anterior Comissió de Justícia, al Parlament, i també sense els recursos suficients i sense la memòria econòmica que requeria el desplegament de la llei. Per això us volia preguntar si també creuen que s'hauria d'haver fet aquesta moratòria per assegurar amb garanties aquesta transició que, evidentment, al ser canvi profund requeria.

I una mica també que he plantejat a l'anterior compareixença i que m'agradaria plantejar-los de vostès si creuen que ara mateix la seva feina, la feina que fan en el dia a dia, és més fàcil o més eficient que la que feien abans de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, si tenen més facilitats o més problemes per exercir la seva tasca, crec que això també és rellevant per a aquesta cambra.

M'agradaria també entrar en els procediments MASC, en els procediments com a requisit de possibilitat en els procediments civils i mercantils, perquè ja portem uns mesos d'entrada de llei i comencem a veure una mica els seus efectes i m'agradaria conèixer la seva opinió de tots, potser més el Col·legi de Procuradors, si també ho perceben directament, aquests..., si ho acaben entenent també com una mica de disparitat de criteris interpretatius entre jutjats i partits judicials, com acaba, si creuen que acaba provocant inseguretats jurídiques, i si acaben sent al final un tràmit més per poder iniciar els procediments o acaben realment descongestionant, que és el que pretenia la Llei orgànica 1/2025, si ens poden donar la seva opinió al respecte.

I amb el poc temps que em queda, crec que la magistrada també en feia referència en algun moment de la falta de dades o d'indicadors per poder fer aquesta avaluació. Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari de Junts per Catalunya a l'anterior comissió,

per part del diputat Isaac Padrós, vam fer molt èmfasi en què necessitem tenir indicadors per poder avaluar el compliment de la llei, aquest desplegament, perquè ara mateix no en tenim, i per tant, crec que ens ho creiem des de Junts per Catalunya, que és essencial poder tenir dades, poder tenir indicadors publicats, que ens permetin assegurar això que justament estem avançant en lloc de retrocedir, que és potser la percepció que aquests primers mesos tenim tot el desplegament de la llei, que també entenem que el desplegament d'una llei amb una transformació profunda cal un temps d'adaptació que crec que tots s'han referit, però una mica si podrien abordar també aquests temes.

I finalment, simplement posar a disposició, des de Junts per Catalunya, per tot el que us puguem ajudar.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies.

Ara és el torn de la diputada honorable Ester Capella, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ester Capella i Farré

Gràcies, vicepresident en funcions de president de la comissió.

En tot cas, donar les gràcies i saludar tant el degà, la vicedegana del Col·legi de Procuradors, també president del Consell de Col·legis de Procuradors de Catalunya, a la lletrada i el lletrat del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia, i també a la magistrada, en aquest cas, que representa a l'Associació Professional de la Magistratura.

Bé, abans ho deia, això de fer anys et dona també la perspectiva de que aquesta..., la queixa permanent quan parlem de l'Administració de Justícia és sempre si l'Administració de Justícia té o no té solució. Però en tot cas, també et dona la perspectiva d'on venim i també els avenços que s'han fet al llarg dels anys. Insuficients? Per descomptat, insuficients. Que cal més, efectivament, que no tot ho arreglen els recursos, també, i això en sabem un bon tros perquè parlava la magistrada en relació als edificis judicials. Doncs ara que mínimament els teníem

endreçats, llevat de Martorell, ara resulta que hem de començar a obrir i a tirar parets. I és evident també que va costar moltíssim arribar a aquestes sales diàfanes, en què tota l'oficina estava a l'ull de tothom i es podia veure i no hi havia parets que impediessin aquesta transparència que ha de tenir l'Administració de Justícia. Parets de vidre, però també espais en els que els ciutadans no tinguin obstacles per accedir a l'Administració de Justícia. Palaus de justícia que acullin i no que tensionin el ciutadà o ciutadana que no va a una altra cosa que als tribunals a que se li garanteixin els seus drets i les seves llibertats.

I apunto algunes qüestions. Puc compartir gran part de les coses que s'han dit, des de que els procuradors dels tribunals, la procura, ha de tenir unes funcions més enllà dels que se li han reconegut fins ara per raons evidents. Són tècnics amb el dret processal i, per tant, ja no és aquell que et porta els papers –ho dic també per aquells que encara pensen que la procura és portar papers d'un lloc a l'altre–, sinó un coneixement exhaustiu del que significa el procediment, totes les dificultats del mateix procediment i, per tant van més enllà, i això cada vegada és més clar, notori i evident, i també una funció, que haurien de tenir, en la finalització del procés judicial, que no és altra que la sentència s'executi i que, per tant, aquí continuem picant amb la mateixa paret, que no hi ha manera de que ningú deixi anar part de les seves competències, i ho dic així d'aquesta manera, i aquesta voluntat permanent de que no toquem massa coses perquè si no ho espatllem.

En segon lloc, és veritat que totes les modificacions legislatives comporten pors, pel conjunt dels ciutadans i ciutadanes, pel conjunt de les persones que intervenen en determinats sectors, i la justícia no deixa de ser també, doncs, reflex del que els ciutadans i ciutadanes som, no?, la por als canvis. Però en tot cas, jo crec que hem de trencar una llança a favor que segurament d'aquí un temps li veurem les bondats com en l'oralitat, la gravació dels judicis, menys paper i més telemàtic tot, etcètera. Però això també ha de venir de la mà de les memòries econòmiques que sempre falten amb determinades modificacions legislatives, que són de calat i per tant, és molt fàcil fer una llei que hauran de dur a terme d'altres, en aquest cas a Catalunya, que ha estat pionera en molts aspectes i ha invertit molt, tot i no tenir els recursos, i dic desplegament de nous jutjats a pulmó durant molts anys. No va ser fins acabat el meu mandat –i ho deixo aquí–, que es van pagar més de 200 milions d'euros de

deutes passats pel desplegament de jutjats nous. Hi ha una cosa que no m'agrada quan sento això –i acabo, vicepresident–, que hem de fer atractiva Catalunya a qui es vulgui quedar aquí. Bé, doncs, que qui vulgui venir aquí i es vulgui quedar ha de saber també que hi ha una llengua pròpia, que és un dret del ciutadà l'ús d'aquesta llengua davant dels tribunals i que, evidentment, també hi ha un dret, el dret civil català, que és propi, que s'ha de desplegar i que moltes vegades topem amb el desconeixement de qui l'ha d'aplicar.

I en tot cas, l'atractiu a vegades no és únicament econòmic, sinó que l'atractiu ha de ser, doncs, en el lloc de treball en el que ocupes, que sigui amb condicions i que, òbviament, la càrrega de treball, que té a veure també –i acabo, ara sí, vicepresident–, que la càrrega de treball ha de venir també en una justa distribució, tenint en compte que continuem operant amb una mentalitat del segle XIX i no del segle XXI, que és el que ha portat també que continuem en plantes judicials que no responen ni a la realitat econòmica ni social del nostre país, i parlo, en aquest cas, de Catalunya.

Fitxer 21CJQD12

Gràcies.

El vicepresident

En tot cas, gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula el diputat Rafael Villafranca.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Agrair la feina dels ponents i l'explicació que ens han fet. Molt interessant.

En relació al president del Consell de Procuradors, ha dicho que el problema de la aplicación de la Ley de Eficiencia Procesal la vivimos desde dentro. Evidentemente, hoy ha quedado claro que vivimos todos los profesionales, tanto los funcionarios que están en la Administración de Justicia como abogados, procuradores y terceras personas que solicitan auxilio judicial, ya que entendemos que es un procedimiento que encarece y entorpece un poco más y puede nuestro proceso judicial. Ha dicho,

dentro de la importancia que..., ustedes como procuradores dan mucha importancia a la fase ejecutiva y que de nada sirve una sentencia si esta no se ejecuta tiempo, si no se hace cumplir, y nosotros podríamos añadir que también de nada sirve una sentencia si esta llega tarde y si la reparación del daño..., porque la reparación del daño, en este caso, por haber llegado tarde en muchas ocasiones, esta persona que ha solicitado el servicio judicial, estamos ante un daño irreparable. También reconocemos, igual que usted, el valor añadido en cuanto al funcionamiento de los puntos neutros judiciales como medida para que la ejecución sea rápida o se acelere y sea más efectiva.

En cuanto al *president* del Consell del Colegio de Letrados de la Administración de Justicia, reconocer los problemas de implementación de la reforma, ya que se trasladan problemas viejos a una situación nueva que no se puede resolver en un año, es cierto, que se hablaba de una prueba de seis meses, pero es que no vamos a tener tiempo ni suficiente con un año. Estos problemas ya fueron puestos de relieve antes de la aprobación de la reforma por nuestra formación política. Y una reforma que además genera más colapso por falta de recursos humanos, materiales y tecnológicos.

Cuanto a la intervención de la señora magistrada, el representante de la Asociación Profesional de Magistrados, habla usted de que veamos esta ley de eficiencia como una oportunidad, pero evidentemente, como usted ha dicho, presenta carencias y es aquí donde quiero hacerle referencia, como magistrada que es, que ha dicho que es una magistrada, una jueza de trinchera, que aparte de las carencias que usted ha puesto de relieve y ha definido, que existe otra la cual ninguna de las ponencias, las siete ponencias, ha hecho referencia, y me refiero al ámbito de la ley..., del ámbito del derecho de familia en cuanto a la aplicación de esta Ley de Eficiencia Procesal. Así pues, las nuevas soluciones implementadas con la Ley de Eficiencia Procesal presentan carencias importantes y generan casos profundamente problemáticos y riesgos significativos, especialmente en el ámbito del derecho de familia y la protección y salvaguarda de intereses superiores, como es el del menor. Como se ha puesto de relieve, se abre una brecha que existe entre reforma legislativa y la realidad práctica que se ve en estos temas de familia en los juzgados. Así, tratados de familia, las relaciones familiares involucran afectos, derechos

fundamentales y situaciones de alta vulnerabilidad, lo cual entra en conflicto con esa reforma diseñada bajo criterios de homogeneización estructural y eficiencia numérica, donde se percibe que esta ley de eficiencia no siempre tiene en cuenta la sensibilidad ni la complejidad que existe en el ámbito de los conflictos..., en el ámbito del derecho de familia.

Así entonces, la aplicación indiscriminada de acceder a la mediación y negociación previa presenta numerosos riesgos tratándose de derecho de familia, donde no todos los conflictos familiares son susceptibles de solución mediante mediación o negociación, ya que la experiencia acumulada por los juzgados, tanto por parte de los operadores jurídicos como los operadores sociales, indica que en muchos casos existe una asimetría de poder entre las partes, antecedentes de violencia física o psicológica, o situaciones que requerían medidas cautelares esenciales y una respuesta judicial inmediata para la protección de los menores y las partes en situación de vulnerabilidad. Casos como la guarda o la custodia provisional, la pensión de alimentos, el uso del domicilio familiar justifican, además, que la intervención judicial sea indispensable para el juez, y es aquí donde tiene usted la importancia como magistrada que es, para que el juez, mediante la intervención directa, pueda captar personalmente la realidad familiar y evitar daños que puedan resultar irreparables, como lo sería que la situación de urgencia se retrase como consecuencia de la aplicación del MASC.

Y es que la justicia, en el fondo, lo que debe prevalecer y latir es la justicia en el caso concreto como resultado de una valoración de los hechos, regida por la presidencia de la aplicación de la ley, presidida por la equidad. Esta situación ha sido puesta de relieve principalmente por los abogados especializados en derecho de familia, donde se han planteado este debate intenso y profundo dentro del ámbito jurídico por tratarse de un área donde la justicia no se puede limitar a criterios puramente administrativos o de eficacia abstracta, sino que ha de ser examinada en principios de tutela efectiva y protección integral.

Muchas gracias.

El vicepresidente

Moltes gràcies.

Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat i portaveu Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies. En primer lloc agrair-los la seva compareixença en el dia d'avui. Crec que és important el que fa aquest Parlament, que és poder escoltar els diferents actors en aquest procés d'implementació de la llei Després del temps que portem.

Jo crec que, en aquest sentit, una de les reflexions generals i més de fons que volia plantejar i que hem parlat en aquesta comissió en diferents ocasions és la necessitat d'ubicar la justícia com un servei públic veritablement essencial i col·locar-lo a l'alçada d'altres serveis públics, no només des d'un punt de vista dels discursos i les paraules, perquè tothom tenim clar de la seva importància i dels efectes que té el fet de tenir els endarreriments judicials que tenim als conflictes quotidians que té la nostra ciutadania, i això fa que d'alguna manera no es pugui brindar i els professionals no puguin brindar el servei que necessita la ciutadania. No pot ser que esperin dos anys per un judici per un acomiadament, o 3, 4 o 5 anys per un judici penal, perquè llavors perd part de l'eficàcia de la llei i llavors estem fallant. Llavors aquí el que cal, el que caldria, és un Pacte Nacional de la Justícia i també a nivell de l'Estat, per no només aprovar una llei d'eficiència i veure els efectes, sinó acompanyar la dotació pressupostària adequada i segurament el creixement que s'ha de fer en matèria de justícia és molt més elevat que en altres departaments per poder tenir una perspectiva a 10 i 15 anys per realment construir una justícia eficient.

Un cop plantejat, això sí que voldria, per un costat, efectivament, respecte a la compareixença del Col·legi de Procuradors, a nivell..., la importància de la digitalització i efectivament, com vostès han plantejat que és absolutament imprescindible garantir la interoperabilitat i l'accés al Punt Neutre Judicial. Llavors, en aquest sentit, sí que en concret preguntar-los de quina manera consideren que es pot avançar de manera clara en aquest sentit i què pot fer aquest Parlament en aquesta direcció.

Respecte al Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia, efectivament, hi ha un problema de fons, que és la manca de personal, la dificultat per retenir-ho i també concretament l'absència de personal dels cossos generals a

les borses d'interins. En aquest sentit, considerem que és clau veure de quina manera es pot solucionar aquesta qüestió, i després hem tingut –i això també va en relació amb l'Associació Professional de la Magistratura– hem tingut diferents compareixences que jo entenc que a l'hora de fer la feina que feu és necessari el personal de l'Administració de Justícia, llavors, s'han anunciat per a aquest 2026 91 jutges i jutgesses noves, de cara a l'any següent 90 més, llavors, pensem que és un pas molt important que s'està donant de manera col·lectiva, però de la mateixa manera, la previsió de lletrats i lletrades de l'Administració de Justícia, si la tenen clara i si la volem compartir. I en relació amb la resta de personal que treballen, tramitadors, gestors auxiliars judicials, el que ens trasllada és que el plantejament és que la incorporació en aquest any de 300 persones, que abans el plantejament era que un jutge, una jutgessa, hi havia vuit persones al voltant de la resta, saber si això és així en general o no. Però sobretot jo crec que la pregunta és quina hauria de ser la ràtio per garantir una eficiència, és a dir, el plantejament d'ara, que seria 1 a 3, 1 a 4, entenent que és un jutge o jutgessa, un lletrat de l'Administració de Justícia i 3, 4 entre la resta, però bé, crec que és important perquè si no, m'agradaria tenir la seva opinió respecte a aquesta qüestió, perquè el que entenem és que haurien de tendir cap a unes ràtios i uns estàndards adequats a l'hora de dotar de personal. I entenem que les 300 places actuals de personal funcionari són poques, nosaltres hem pactat 50 més, però entenem que s'ha de poder garantir, perquè sinó, la resta de qüestions no funcionen de manera adequada.

M'he quedat sense temps, donar-los les gràcies un cop més i hi tenim molta feina per davant, cadascú des del seu lloc, perquè puguem avançar en matèria de justícia al nostre país.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat.

Ara per tancar aquest torn d'intervenció dels grups parlamentaris té la paraula la portaveu del grup socialista, la diputada Lúdia Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresident.

En primer lloc, vull començar saludant el president del Consell de Col·legis de Procuradors, el lletrat i la lletrada de l'Administració de Justícia i a la magistrada que avui han comparegut. Agrair-los a tots les seves intervencions, i com a grup parlamentari que donem suport al Govern, prenem nota de totes les seves observacions.

Com vostès saben molt bé, la Llei orgànica 1/2025 no és una reforma qualsevol, canvia de manera profunda la manera com s'organitza i es presta el servei públic de justícia a Catalunya. Per això creiem que és molt important escoltar amb atenció les seves preocupacions, i des del nostre grup explicar com el Govern li ha donat resposta i continua treballant. Som conscients que el desplegament de la llei ha suposat una pressió molt elevada sobre els operadors jurídics, però no es podia continuar com estàvem, i el compromís per part del Govern de desplegar la llei s'ha complert.

En relació a la intervenció, començaré pel president del Consell dels Col·legis de Procuradors, completament d'acord amb tot el que vostè ha dit. La reforma els afecta de ple, tant en l'organització interna dels jutjats com en les relacions amb la ciutadania i amb els altres operadors. El nou model de serveis comuns i els canvis en la tramitació i l'ús creixent de mitjans electrònics tenen un impacte directe en la seva feina diària. Sabem que hi ha queixes concretes, per exemple, en manca d'atenció telefònica o en disfuncions puntuals de comunicació, el Govern no ho ignora i ja saben vostès també que han realitzat actuacions i segueixen treballant amb la secretaria de Govern i amb els col·legis professionals per ajustar l'organització dels serveis comuns a les necessitats reals, tant de la procura com de l'advocacia.

Si que ens preocupa que només una de cada quatre sentències s'executa en temps i forma, i això, evidentment, té un cost de milers d'euros a l'any i això demostra que reforçar el seu paper en aquest àmbit no és cap «capritxo» corporatiu, sinó una qüestió d'eficiència, de competitivitat i, sobretot, d'una garantia efectiva dels drets reconeguts en sentència.

En relació als lletrats de l'Administració de Justícia, vostès són una peça central del nou model amb tasques d'una responsabilitat organitzativa molt superior, també al Departament, i nosaltres, com a grup parlamentari, som perfectament conscients i per això s'ha dissenyat un nou model, situant la direcció dels serveis comuns en mans dels lletrats de l'Administració de Justícia, reforçant la seva posició dins de l'oficina judicial i alhora s'han creat noves places i s'han adaptat complements específics per reconèixer aquesta major complexitat. És evident que això no elimina totes les tensions ni totes les reivindicacions, però sí que demostra, un cop més que el Govern no ha plantejat el nou model d'esquena als lletrats i lletrades de l'Administració de Justícia, sinó que els ha situat al centre del funcionament diari dels tribunals d'instància.

I pel que fa a la judicatura, la reforma ha suposat un canvi de marc, però no de naturalesa de la funció jurisdiccional. El que canvia és el context. Ara hi ha serveis comuns que poden redistribuir càrregues, cobrir baixes més ràpidament i donar un suport més eficient. També sabem que hi ha inquietuds, especialment en matèria d'accés a la informació processal i d'organització interna. Per això, el Departament ha treballat braç a braç amb la sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha constituït comissions de seguiment en tots els partits judicials i ha previst un reforç de la planta judicial coordinat amb el Ministeri per incrementar significativament el nombre de jutges i jutgesses a Catalunya durant aquesta legislatura. Per tant, no es tracta només de canviar l'estructura, sinó de dotar-la de recursos perquè la judicatura pugueu exercir millor la nostra funció i amb millors condicions.

També podríem parlar aquí sobre la qualitat i estabilitat del personal de suport. La implantació de la llei ha coincidit amb els processos d'estabilització, però per manca de temps, només dir-los que ni nosaltres ni el Departament ens desentenem d'aquest problema, malgrat no tenir la competència en la convocatòria ni en els mèrits.

I finalment, hi ha un element que travessa totes les intervencions: la necessitat de ser escoltats i de participar en l'ajust de model. Nosaltres entenem aquesta llei com

un procediment viu, que el Govern fins ara ha complert amb el seu calendari i..., però no donem la feina per tancada i continuem treballant.

Ja per acabar, enfortir la justícia és enfortir la democràcia, i això és el que està fent tant el conseller Espadaler com el Departament de Justícia. Jo em vull quedar amb el seu missatge esperançador, que assenyala que hi ha mancances, però amb una clara voluntat de tirar endavant amb el nou model judicial i no recorrent a discursos apocalíptics que no beneficien en res a ningú. I com vaig escoltar dir un dia al magistrat i president de l'Audiència Provincial de Tarragona, Joan Perarnau: «ens en sortirem».

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputada.

Ara iniciem el torn de rèplica dels compareixents. Ho farem amb el mateix ordre i per un temps màxim de cinc minuts, i té la paraula el president del Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Javier Segura.

Javier Segura

Tots plegats, cinc minuts.

El vicepresident

Efectivament.

Javier Segura Zariquiey

Molt bé, doncs intentaré ser el més ràpid possible, perquè són moltes qüestions les que s'han plantejat. És veritat que hi ha moltes que van per cada intervenció d'aquest matí, però al senyor Pere Lluís Huguet, que li ha sobtat la dada

Fitxer 21CJQD13

del vint per cent de notificacions que hem notat una reducció. És veritat que aquest vint per cent es va notar molt al principi de l'entrada en vigor del Tribunal d'instància a Barcelona, però a mesura que van passant els dies es va reduint aquest, i n'anem

rebut més. Però el problema quin és? Com que no hi ha organització interna als jutjats, ja que amb aquest procés d'estabilització del personal funcionariat i s'estan movent contínuament, doncs al final no hi ha un tramitador que pugui dur a terme la seva feina diària perquè moltes vegades no saben les tasques que han de fer. Llavors, això està causant que es retardi moltíssim la fluïdesa dels procediments, la seva tramitació. És greu, sí, sí. Com he dit, és un tant per cent important la reducció que hem notat els professionals que cada dia rebem notificacions, doncs hem notat aquest descens i és així de real.

Llavors també parlava el senyor Huguet dels mitjans econòmics i personals. Doncs bé, s'ha repetit per activa i per passiva aquest matí. És evident que 410 milions que s'han invertit en aquesta nova reforma que planteja la llei orgànica són molts diners, però en falten molts més, farien falta 4.000 milions perquè aquesta llei orgànica o 2025, en les seves dues vessants, amb els canvis procedimentals i amb el canvi organitzatiu, tirés endavant. Llavors, hi ha el que hi ha, i el Departament ja ens ho diu, el pressupost és aquest, o no tenim pressupost, perquè moltes vegades estem aprovant lleis sense pressupostos aprovats tant a nivell autonòmic com estatal, però bé, sí, falten mitjans econòmics.

La pròrroga de sis mesos. Bé, aquí és evident que veníem d'una organització del 1878, del segle XIX i amb 6-9 mesos s'ha volgut canviar alguna cosa que no es canviava fa 120 anys. Llavors, és evident que nosaltres ho vam dir en la primera fase de l'1 de juliol, amb la segona fase de l'1 d'octubre, i amb la del 31 de desembre, vam avisar pel que havíem vist a les dues anteriors fases d'implementació d'aquesta llei orgànica, que quan arribés a les grans ciutats això seria bastant caòtic. I no vull ser pessimista, perquè és evident que és una llei que l'hem d'aplicar i entre tots hem de fer l'esforç de que sigui així, i parlaven d'oportunitats, crec que era l'Ester Capella, evidentment..., o no, la magistrada, la magistrada de Sabadell, la presidenta del Tribunal d'Instància de Sabadell, és una oportunitat i sobretot pels procuradors, perquè a més, en aquesta llei orgànica se'ns delega en funcions que mai s'havia dit en una altra llei, com s'està dient en aquesta. O sigui que a nosaltres, i ens ho han dit molts lletrats de l'Administració de Justícia, «senyors procuradors, tenen l'oportunitat de demostrar que poden agilitzar el procediment» perquè nosaltres

volem estar al costat dels lletrats de l'Administració de Justícia, no els hi volem robar cap tasca que hagin de fer ells, volem col·laborar amb ells.

I creiem sincerament, i ja responc que algú dels grups polítics, no sé si serà Junts, que comentava com podem..., amb el Punt Neutre Judicial, en què ajudaria a agilitzar els procediments? Doncs el fet de que ara nosaltres no podem accedir al poder judicial, ens obliga a què, quan una diligència és de carrer o un emplaçament és negatiu perquè no tenim domicili i ens obliga a presentar un nou domicili, i quan li toqui aquell escrit que es proveeixi, que ens donin el resultat d'aquella sol·licitud que estem demanant, potser han passat tres mesos. A Portugal, com els deia, els agents d'*execução* van a una casa i si no troben allà a qui volen requerir i la veïna ens informa que viu a tres cases més avall, en aquell moment el sol·licitador portuguès pot anar i requerir, i aquella diligència en un mateix matí ha sigut positiva. I nosaltres aquí hem de tornar al jutjat i presentar un escrit en tres mesos, quatre o cinc, i ara encara més amb la nova organització dels tribunals d'instància, tot això, multiplicat per milers de procediments, fa que els procediments es retardin d'una manera molt exagerada, i creiem sincerament que som els professionals millor preparats per dur a terme totes... Ja estem, ja tenim autoritat de certificació, ja estem fent emplaçament..., i a mi em donen un emplaçament avui i demà el faig i no m'haig d'esperar a que la comissió judicial vagi quan puguin, pel volum tan brutal que tenen de feina, puguin fer aquella diligència, que si me la donen a mi com a procurador i a tots els procuradors que tenim requeriments en el mateix jutjat, és que està claríssim que el procediment agilitzarà moltíssim, no? *(Veus de fons.) ¿Estoy fuera de tiempo, ya? Mare meva!*

Margarita Ribas Iglesias (vicedegana del Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Barcelona)

Tenim algun minut de cortesia?

(Veus de fons.)

Javier Segura Zariquiey

Aviam, coses importants que ens heu preguntat alguns dels... *(Veus de fons)*. Sí, si vols parlar dels MASC, la Margarita, per exemple.

(Veus de fons.)

Margarita Ribas Iglesias

Tinc el micro encès?

Gràcies. Bon dia a tothom.

Molt ràpid i telegràficament, perquè estem fora de temps.

Primer titular: estem absolutament, o bastant d'acord en termes generals, amb tots els operadors jurídics que aquí hem fet la nostra exposició, això, per una banda. Estem d'acord en què el Departament està fent una feina, o sigui, d'implementar aquesta col·laboració entre tots els professionals i que realment està per la labor i que ha posat tots els seus mitjans, mitjans per poder gestionar aquesta implementació de la llei. O sigui que amb això sí que hem de dir que treballem colze a colze i amb una interlocució súper fluida que s'agraeix moltíssim.

Dir que, per exemple, els lax creiem, des de la procura, que passen a ser, ja ho eren, però passen a ser uns professionals importantíssims perquè funcioni l'organització dels jutjats, importantíssims per a nosaltres, amb els que volem treballar, com sempre han fet, i insistim, colze a colze. Moltes de les mancances que ha identificat perfectament la magistrada, doncs, les patim, però també les suplim els procuradors. O sigui, la digitalització, que no existeix, doncs és una feina que fan els procuradors, el tema de la connectivitat, el tema de les Webex, la gestió dels espais..., aquí hi ha la figura del procurador, suplint totes aquestes mancances. Em reitero en que és una llei que és una oportunitat, hem de creure en això.

Passo al tema dels MASCs, que ha quedat molt ben identificat, deia el diputat de VOX, sobretot la importància que té la família, que ja hi ha iniciatives per treure els MASC d'aquesta matèria i altres com propietat horitzontal i desnonaments. Reitero el que ha dit el degà i altres grups, que és veritat que potser hagués sigut millor que hi hagués hagut una moratòria.

La diputada Capella ha dit que no tot ho arreglen els recursos, però aquesta vegada no tenim recursos, però sí que tenim aquesta unió humana. I vaig acabant. Sí que ha perdut una mica d'oralitat en els procediments, que això sí que és una mancança també de la llei, la nova regulació del judici verbal.

Gràcies pel reconeixement que s'ha fet de la nostra professió i també del coneixement de la nostra professió. I acabo, voldria dir més coses, però ara sí que ja no tenim més temps.

Moltes gràcies, vicepresident.

El vicepresident

Moltes gràcies a vosaltres per la compareixença.

Ara és el torn del Col·legi Nacional de Lletrats de l'Administració de Justícia, i té la paraula la lletrada Marta Almuni.

Marta Almuni Cañellas

Moltes gràcies.

Doncs començaré contestant una pregunta que crec que ens heu fet tots, que és quina valoració tenim de la implantació de la NUMO. El partit judicial en el qual jo estic, Terrassa –crec que si no vam ser els primers, vam ser els segons, crec que primer va anar Granollers–, abans de Nadal ja havíem fet la mudança, o sigui que fa tres mesos, com a molt, que hi ha la implantació. El partit judicial on està l'Ignacio fa molt menys temps que està a Barcelona. Jo crec que no es pot valorar, o sigui, tres mesos d'implantació. No podem donar una valoració, i qualsevol valoració que donéssim seria injusta. Ara per ara crec que ens hem de centrar en veure quines són les coses positives, quines les negatives i dintre d'uns mesos tornar a enfrontar. Crec que són 6 mesos en què a nosaltres ens han dit que podrem manifestar quins són els problemes i fer canvis en relació a ells, però ara mateix creiem que és massa aviat.

En quant a les notificacions i el descens de les notificacions, he de dir que hi ha hagut un «parón», és a dir, a nosaltres i a tots els partits judicials en el moment en què fèiem la mudança, eren tres dies, depenent del partit judicial, però no ens deixaven estar a les dependències judicials perquè hi havia un risc, o sigui, un risc de prendre mal, es traslladaven taules, armaris, expedients... Llavors, se'ns va dir que no estiguéssim..., bé, intentéssim no estar al lloc de treball. Però és que després hi ha hagut un temps, que ha estat una o dues setmanes depenent del partit judicial, en què hem tingut bloquejat el sistema operatiu de JCat, no ens ha funcionat, perquè

han hagut de fer tot el trasbals de les dades, de *unos pasan aquí y otros pasan allí*, servei comú de tramitació, servei comú d'execució. Llavors, hi ha hagut un «parón». Evidentment el vau notar molt més, segurament, al gener i ara hi ha molta més reactivació, però jo puc parlar per mi mateixa. En el meu cas en un jutjat social jo vaig assenyalar judicis el 8 de gener perquè el jutge em va donar l'oquei; no hem suspès res per culpa de la implantació, o sigui, res. Hem hagut de fer molts esforços, molts, tots funcionaris, lletrats i jutges, però no hem suspès absolutament res.

En quant a les vacants que ens comentava el PP, bé, quantes vacants hi havia? Crec que el problema no són només les vacants. O sigui, tenim un problema de vacants, però és que el problema és, a Barcelona hi ha cinc jutjats de violència contra la dona; se n'ha creat un mes, no s'ha posat un LAJ; ara mateix, o sigui, la feina del LAJ d'aquell jutjat es reparteix entre els altres cinc. S'ha creat el Jutjat de Violència contra la Infància i l'Adolescència; no s'ha posat un lletrat, no s'ha posat, s'ho reparteixen entre els 33 d'instrucció, i així han anat fent. Els socials de Barcelona. S'han amortitzat no sé si eren tres o quatre places, s'han repartit tots els socials. No només és un problema de vacants, és que aquest nou model ha creat nous jutjats, molt bé, n'ha amortitzat, o ha fet desaparèixer o, bé, no sé com dir-ho, però alguns han desaparegut, però clar, és que no han posat ningú més. Llavors, hi ha un problema de vacants, però és que hi ha un problema també de que s'han creat coses noves i no ens han posat... I sí, ha d'haver-hi un jutge, hi ha d'haver un LAJ sempre, sempre hem d'anar de la mà.

I en quant a les ràtios que han d'haver i, que ens ho deia vostè, el diputat de Comuns, depèn de la càrrega de feina. És que no és el mateix un violència, que un social, que una instrucció..., és que no li podem donar un número exacte, però sí que crec que ha d'anar de la mà sempre jutge i lletrat de l'Administració de Justícia.

I crec que amb això he contestat a tot, o em sembla que he contestat a tot, així que deixo aquí el meu torn.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies.

I tancarà aquest torn de rèplica la magistrada Patricia Brotons, en nom de l'Associació Professional de la Magistratura. Endavant.

Patricia Brotons Carrasco

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador) donar resposta a tots els arguments i a més, soc opositora, parlo molt ràpid.

Partit Popular. Quines opcions tenim? Què podem fer? Ser positius, proactius i pacients. Quants funcionaris fan falta? També ho comentava el diputat dels Comuns. No se sap, no és una resposta generalitzada, hem d'anar partit per partit, observar càrregues de treball i fer una diagnosi quantitativa i qualitativa i veure quants jutges i magistrats funcionen. Es necessiten, amb això sí que estic amb la diputada Ester Capella, que no és qüestió de posar més jutges, més funcionaris i tornar-nos bojós. Això no és una qüestió d'anar a comprar faves. Hem de fer una bona diagnosi i hem d'establir on estan les necessitats i on es poden repartir o gestionar millor els recursos.

Junts, al marge de temps, si hagués sigut millor una moratòria? Ara ja no val la pena mirar enrere, ara mirarem endavant i per tant, ja no val la pena fer aquesta reflexió, des del meu punt de vista.

Si la feina és més fàcil o més eficient ara? Home, jo, com a presidenta del Tribunal d'Instància, s'imagina que he tingut una miqueta més de feina, plena mudança a 31 de desembre, a més de guàrdia al partit judicial de Sabadell, la meva feina s'ha complicat una mica i ara, certament és una mica més caòtica, més desorganitzada. A vegades no sé on està el procediment, però no passa res, perquè acaben sortint, els acabem trobant tots. És a dir, és una implantació que, en el cas dels últims partits judicials que ens hem transformat, estem parlant d'una implantació que porta tres mesos. No podem demanar miracles; miracles a Lourdes, que es diu.

Esquerra Republicana. Ara m'ha marxat l'Ester Capella, però si us plau, li fan esment d'aquest comentari. *(Veus de fons.)* Doncs perfecte, li diu vostè. Diu que no és qüestió de fer més atractiva les places judicials. I tant que ho és, perquè la consolidació, és a dir, l'estabilitat de les places judicials, comporta consolidació, i la consolidació comporta una consolidació de l'aprenentatge de l'idioma i del dret propi,

i només amb aquesta consolidació podrem fer valer el dret propi, la llengua pròpia i els drets lingüístics que existeixen a la nostra comunitat. Per tant, sí que és important fer les places judicials, tant de funcionaris com de lletrats de Catalunya més atractives.

VOX, m'ha preguntat sobre els MASC en matèria de família, necessitaria una hora per parlar d'això, i no la tinc. L'únic que li puc dir és que existeixen mesures cautelars també en l'àmbit penal, que es poden adoptar quan la urgència ho requereix, i en tot cas, crec que hem de fer una reflexió sobre els mitjans alternatius de solució de conflictes que sí funcionen en altres països, i que crec que en la nostra societat tenen un encaix una mica difícil, però que hem de fer tots un esforç per entendre que les persones també són capaces de solucionar els seus propis conflictes quan se'ls donen els instruments i les eines adequades.

Els Comuns, parlaven de 90 jutges de Catalunya per al 2026 i 2027. Jo no sé d'on els trauran, perquè aquesta convocatòria de jutges que hi ha ara és de 120 places. La propera em sembla que també 120 places, volen dir que totes les places de jutges vindran a Catalunya? Ho trobo difícil. D'on sortiran la resta de jutges? Nosaltres advoquem per un sistema d'accés a la judicatura que sigui objectiu i que sigui basat en els mèrits i la capacitat. És a dir, amb un sistema d'oposicions lliure o un sistema de concurs-oposició com és el quart torn, no conversions de jutges substituïts.

I per últim, el Partit Socialista, quasi arribaré amb temps, ja m'hauran d'aplaudir. El senyor Perarnau, al que jo estimo i he compartit moltes hores a sala obert, diu que ens en sortirem. Sí, ens en sortirem i ens en sortirem enfortits. Per què? Perquè el que no ens mata ens fa més forts.

El vicepresident

Ens han quedat pràcticament mig minut. No sé si hi ha cap grup que vulgui afegir res més? Si no fos així, aixecarem la sessió agraint una vegada més la claredat de l'exposició que heu fet tots tres compareixents avui.

Moltíssimes gràcies.

El president

I, disculpeu, els portaveus, si us podeu quedar un momentet.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT